

Kort & Krachtig!

Uitgave van de vereniging KMK | jaargang 12 | nr. 48 | december 2025

Hannelore Vens
**‘Een plek in de
maatschappij
voor iedereen’**

Betrokkenheid partners / Afscheid Jan Geertzen / Pierluigi op weg naar LA / Tips & Tricks

Gemaakt voor kleine voetjes en grote avonturen

Elke dag is een avontuur. Rennen over het gras, springen in plassen, als eerste op het klimrek — het leven van een kind staat nooit stil.

Daarom is er de **Pro-Flex® LP Junior**. Ontworpen om mee te groeien met jonge ontdekkers die geen grenzen kennen. Licht, sterk en beweeglijk, zodat iedere stap voelt alsof er niets in de weg staat.

Want een kind hoort zich vrij te voelen. Vrij om te spelen, te vallen, weer op te staan — en door te gaan. Met de Pro-Flex® LP Junior kunnen kinderen gewoon kinderen zijn: vol energie, vol fantasie, vol leven.

Scan de QR-code
en ontdek meer
op onze website

INHOUD!

6 ERVARINGEN!

Elma Goosen:
**'Ik ben blij
dat mijn been
geamputeerd is'**

REVALIDATIE! 12

**Aandacht voor
partners en familie**

20 INTERVIEW!

Hannelore Vens:
**'Mensen met een
amputatie zijn
geen aliens'**

INTERVIEW! 28

**Jan Geertzen
blijkt terug**

EN VERDER:

- 5 Contact / Voorwoord Rob Smit Duijzentkunst
- 8 Verenigingsnieuws: Contactpersonen / Contributie / Schenken / Digitaal abonnement / Nieuwe brochures / Agenda en inloophmomenten / Vacature secretaris
- 11 Uit de praktijk: Corry van der Sluis / Ruud Leijendekkers
- 15 Column Hanneke Mooij
- 16 Onderzoek: Botverankerde prothese
- 17 Verenigingsnieuws: Nederlandse Prothesedagen
- 19 Ervaringen: Het magische Efteling project - deel 6
- 25 Regels: Toegang tot zero-emissiezones

VAN DE REDACTIE!

Beste lezer,

In dit decembernummer van uw lijfblad nemen we definitief afscheid van Jan Geertzen, een van de 'stamvaders' van KorterMaarKrachtig. Jan gaat van zijn welverdiende pensioen genieten en blikt nog één keer terug op zijn lange carrière als revalidatiearts en hoogleraar. We wensen hem uiteraard het allerbeste! Voor de column van Jan hebben we in Ruud Leijendekkers een waardige opvolger gevonden. In dit nummer stelt Ruud zich voor.

Onze hoofdpersoon is Hannelore Vens. Sinds kort is deze Belgische jonge vrouw de voorzitter van de internationale koepelorganisatie IC2A. Zij vertelt over haar leven, haar drijfveren en haar toekomstvisie.

Elma Goosen had na een ongeluk al meer dan tien jaar pijn aan haar been. In 2023 onderging zij eindelijk een amputatie en dat veranderde haar leven ingrijpend in positieve zin.

KMK-vrijwilliger Marian Goutziers ging langs bij een aantal zorgverleners om erachter te komen op welke manier de partners van mensen met een amputatie betrokken worden bij de revalidatie. Dat leverde een mooi inkijkje in het revalidatieproces op.

In de rubriek Tips & Tricks delen we allerlei handige tips voor praktische problemen. Deze keer een framerunner op schaatsijzers en de oplossing die Tjaard Sijpkens bedacht voor het douchen met een beenprothese. Van Tjaard gaat u de komende tijd vaker horen...

Tenslotte: het kan u in dit nummer niet ontgaan dat volgend jaar maart de Nederlandse Prothesedagen worden georganiseerd, mede vanwege het koperen jubileum van KorterMaarKrachtig. Zet alvast een groot kruis in uw agenda bij 27 en 28 maart!

Veel leesplezier.

HARRY DIETZ

Stories op Movao

“Volledig nieuwe loopervaring met de innovatieve prothesevoet Evanto.”

Hoe kunnen we met onze prothesen het dagelijks leven van prothesegebruikers makkelijker maken? Daar houden we ons bij Ottobock iedere dag mee bezig. Voor de Evanto-prothesevoet gingen onze ontwerpers terug naar de tekentafel. Met de kennis en technologie van nu werkten zij aan onze meest innovatieve mechanische voet sinds 40 jaar. Het resultaat? “Een briljante voet waarmee alles makkelijker wordt, van wandelen tot kitesurfen. Echt een leap forward.”

De 50-jarige Jeffrey van Kippersluis is zo'n actieve gebruiker. Voor zijn werk als transformation consultant moet hij hele dagen staan en daarnaast leidt hij een actief Leven. Hij draagt de prothese nu een paar maanden en is enthousiast. “Toen ik de Evanto voor het eerst gebruikte, merkte ik direct verschil met mijn vorige prothesevoet. Het voelde gelijk goed. In stilstand sta je veel stabielier waardoor de spanning uit het lichaam verdwijnt. Dat zorgt voor minder belasting van mijn andere knie, rug en bilspieren. Ik heb meer ontspannen spieren, en dat is een luxe voor een prothesegebruiker!”

Wil je graag het volledige artikel lezen?
Registreer je dan bij Movao

**Scan de QR-Code en
sluit je aan bij de Movao
Community!**

#WeEmpowerPeople
<https://movao.community/>

Contact !

Postadres:

KorterMaarKrachtig

Postbus 9

3800 AA Nijkerk

Telefoon: 085 666 21 22

Bestuur

Voorzitter: **Albert Velthuis**

voorzitter@kortermaarkrchtig.com

Penningmeester: **Maaïke Vogels**

penningmeester@kortermaarkrchtig.com

Secretaris: **vacature**

secretaris@kortermaarkrchtig.com

Bestuursleden algemeen

Sepholine Loman

sepholineloman@kortermaarkrchtig.com

Rob Smit Duijzentkunst

robsmitduijzentkunst@kortermaarkrchtig.com

André Drost

andredrost@kortermaarkrchtig.com

Nicolaas Bessels

nicolaasbessels@kortermaarkrchtig.com

Ben Messelink

benmesselink@kortermaarkrchtig.com

Vrijwilligerscoördinatoren

Aart Piet Box (Noord-Nederland)

aartpietbox@kortermaarkrchtig.com

Ben Messelink (Zuid-Nederland)

benmesselink@kortermaarkrchtig.com

Erica de Graaf (armen en handen)

ericadegraaf@kortermaarkrchtig.com

Communicatie

Caroline van Daatselaar

carolinevandaatselaar@kortermaarkrchtig.com

Ledenadministratie

secretariaat@kortermaarkrchtig.com

Verzendhuis KMK (brochures, folders, magazines)

Heleen van Daalen

085 666 21 22

folders@kortermaarkrchtig.com

Website en social media

► www.kortermaarkrchtig.com

► www.nadeamputatie.nl

► columnist: **Hein van der Zande**

► Facebook: <https://www.facebook.com/p/Korter-Maar-Krachtig-100057684608512>

► facebookbeheer@kortermaarkrchtig.com

► @LedeMaatjes (Instagram)

► www.linkedin.com/in/vereniging-kortermaarkrchtig-2651a2204/

► [X.com/Kortermaark](https://twitter.com/Kortermaark) (Twitter)

Redactie 'Kort & Krachtig!'

Harry Dietz, Rosanne Faber, Caroline van den Kommer,

Annelies van Lonkhuyzen, Christiaan Bruil en Hannah Kakkar

redactie@kortermaarkrchtig.com

06 2211 1485

Banknummer (IBAN)

NL37 ABNA 0433 6813 65

VOORWOORD!

Soms kun je tevreden zijn over behaalde successen. Bijvoorbeeld over het overleg dat begin oktober plaatsvond met het Zorginstituut over de aard van de botverankerde prothese (BAP). Door een verkeerd idee van het proces van osseointegratie en prothesevoorziening wordt de BAP al lange tijd niet of niet geheel vergoed. Hierover was al enkele jaren onenigheid tussen de uitvoerders van de botverankerde prothese en het Zorginstituut. Op initiatief van KMK

is het Platform Prothesezorg hier ingedoken. Na anderhalf jaar schriftelijk en mondeling overleg heeft een groter overleg met alle betrokken partijen (inclusief de Nederlandse Zorgautoriteit) ertoe geleid dat er nu algemene overeenstemming is over hoe het in elkaar zit. Helaas kan het nu nog wel één of twee jaar duren voordat dit echt effectief wordt en de bekostiging ook in de praktijk goed is geregeld.

Jubileum

Iets anders om trots op te zijn is dat KorterMaarKrachtig komend voorjaar haar koperen jubileum viert: 12½ jaar! Dat laten

we natuurlijk niet ongemerkt voorbijgaan. We vieren dit op vrijdag 27 en zaterdag 28 maart met de eerste Nederlandse Prothesedagen bij luchtvaartmuseum Aviodrome in Lelystad. Dit doen wij in samenwerking met ISPO Nederland, de ProtheseAcademie, de VRA (de Nederlandse Vereniging van Revalidatieartsen), de WAP (Wergroep Amputatie en Prothesiologie, van de benen) en de WAP-A (idem van de armen). De vrijdag heeft een wetenschappelijk karakter, vooral voor professionals; maar ook de vrijwilligers en andere leden van KMK zijn dan welkom. De zaterdag richt zich op de leden van KMK en hun gezinsleden. Er komt ook een speciaal kinderprogramma. En op zaterdagmiddag kan wie dat wil het Aviodrome bezoeken. Houd de komende tijd de website en de sociale media van KMK in de gaten!

'Het bestuur vertelt'

In dit voorwoord kunnen we nooit alles beschrijven waar het KMK-bestuur mee bezig is. Daarom vindt u voortaan een nieuwe rubriek in dit magazine, met als titel 'Het bestuur vertelt...', waarin het bestuur uitgebreider ingaat op al het werk achter de schermen.

Elma Goosen: 'Ik ben blij dat

Al is het inmiddels bijna vijftientig jaar geleden, Elma weet het nog als de dag van gisteren: hoe ze bij een oefening van de politie haar enkel verbrijzelde en haar kuit- en scheenbeen brak. 'We moesten met een blinddoek om over een greppel stappen, waarbij je letterlijk blind moest vertrouwen op de aanwijzingen van je collega. Die stap over de greppel ging goed, toen bleef mijn rechtervoet vastzitten in de modder', vertelt Elma. 'En ik was zo dom om me om te draaien, en toen ging dat been niet mee en verbrijzelde mijn enkel en braken mijn scheenbeen en kuitbeen.'

6

Altijd pijn

Dat betekende het einde van haar loopbaan bij de politie, maar daar bleef het niet bij. Elma kreeg een ziekenhuisbacterie, haar rechterbeen was korter dan haar linkerbeen en haar voet stond in een spitstand. Het gevolg? Talloze operaties, aangepaste schoenen, altijd pijn en voor langere afstanden was ze afhankelijk van een rolstoel. Elma: 'Ik zei in 2009 al: "Ik hoop dat ze dat been eraf halen". Mensen om mij heen vonden dat belachelijk, maar ik had altijd pijn en wilde daar vanaf.'

Amputatie

Het duurde nog tot februari 2023 voordat Elma een amputatie onderging. Nadat ze haar rechtervoet gebro-

ken had bij een kleine misstap, heelde de breuk niet. Een heel team van medisch specialisten besloot dat een amputatie halverwege de enkel en de knie de beste oplossing was. Voor Elma voelde het als een bevrijding, 'als een feestje zelfs', aldus Elma. 'Toch had ik wel een beetje te licht opgevat wat het mentaal met je doet. Je bent toch een stukje van jezelf kwijt en dat doet heel veel met je. Ik wilde meteen na de operatie de stomp zien. Daar schrok ik wel van. Maar ik wilde per se snel herstellen en daar had ik die confrontatie voor

nodig. Vier dagen na de operatie ging ik al naar het revalidatiecentrum. Daar ben ik twee maanden geweest en ging ik al snel oefenen met een prothese. Eigenlijk liep ik er meteen op weg.'

Recht voor z'n raap

'En toen kwam ik ook al snel in contact met mijn orthopedisch

Elma Goosen:
*'Ik had altijd pijn
en wilde daar vanaf'*

mijn been geamputeerd is'

Duidelijk

Hans de Bos is dus al sinds 2023 Elma's orthopedisch adviseur en bevestigt de bijzondere relatie die hij met Elma heeft. 'Ik vind het prettig om met haar te werken, ze geeft heel duidelijk aan wat ze wil. Dus niet alleen: "De koker zit niet helemaal goed", maar bijvoorbeeld: "Ik sta te veel op m'n hak" of "Het lijkt alsof ik tegen een berg oploop". Daar kan ik wat mee en dan is het probleem vaak met kleine aanpassingen opgelost.' Ook deze keer is Elma duidelijk: de koker zit te veel in haar knieholte als ze haar been buigt en haar knie zit niet helemaal prettig in de koker. Bovendien voelt het een beetje alsof ze naar voren leunt. Hans schaaft wat aan de koker, sleutelt aan de prothese en na een aantal keren proeflopen, zegt Elma: 'Ja, zo zit hij lekker.'

Blij met de amputatie

'Ik ben nog steeds blij met de amputatie', zegt Elma. 'Ik heb weleens gehad dat ik een hele dag met iemand op stap was geweest die niet wist dat ik een prothese had. Toen we thuis kwamen vroeg ze me of ik m'n schoenen binnen uit wilde doen. "Dat kan ik niet," antwoordde ik, "want ik heb een prothese dus dan moet ik m'n halve been afdoen." Ik m'n broek omhoog om de prothese te laten zien. "Ach meisje, wat erg", was haar reactie. Maar zo zie ik het helemaal niet. Ik kan veel meer dan vóór mijn amputatie en pijn heb ik nu alleen als ik te veel loop. Dan krijg ik fantoompijn. Ik wandel veel en met Hans heb ik een weddenschap dat we samen de wandeleditie van de Dam tot Damloop gaan doen. Natuurlijk zijn er ook momenten dat ik er niet blij mee ben. Als ik bijvoorbeeld 's avonds mijn prothese af heb gedaan en op de bank zit, dan kan ik niet zomaar even snel opstaan. Dat vind ik vervelend, heb ik echt last van. Fietsen kan ik niet en ik zou graag willen rennen en zwemmen mét een prothese.'

Hans de Bos:
*'Elma geeft duidelijk
aan wat ze wil'*

Revalidatiearts

'Als je dat echt wilt', zegt Hans, 'dan vind ik dat we dat bij de volgende afspraak met de revalidatiearts moeten bespreken. Een sport- en een zwemprothese worden helaas niet zomaar vergoed door de zorgverzekeraar. Maar ik wil dan wel in overleg met jouw revalidatiearts kijken wat de mogelijkheden zijn.' Met die toezegging verlaat Elma de spreekkamer. Op een prothese die weer lekker soepel loopt!

adviseur Hans de Bos. We hebben aan een half woord genoeg, maar hebben ook een beetje een haat-liefde verhouding', zegt Elma lachend. 'We zijn allebei echte randstedelingen, recht voor z'n raap.' Elma woont tegenwoordig in Dubai, maar komt speciaal voor Hans terug naar OIM Orthopedie in Amsterdam om haar prothese te laten nakijken.

MIRIAM OSSEL
COMMUNICATIEADVISEUR OIM

Contactpersonen van KMK

Onderbeenamputatie	Herman Ferguson John van de Pas Ronald Gerrits Mary van Dijk-Jabaaij Jan Oudmaijer	Rotterdam Nieuwerkerk aan den IJssel Nijmegen Epe Heerhugowaard	06 5354 3856 06 5138 5347 06 5069 6369 06 1315 8381 06 1138 7160
Omkeerplastiek	Erwin Oostrom	Kronenberg (Limburg)	06 4098 0592
Knie-exarticulatie	Angelina Windsant Akkie Emmaneel	Burum (Friesland) Emmen	06 4658 5572 06 3632 1561
Bovenbeenamputatie	Aad Tander-Hendriks Jacqueline van Brakel Symen Sybrandy Marian Goutziers	Baarn Mookhoek (Z-H) Beetsterzwaag (Friesland) Roosendaal	06 1040 7381 06 1365 7876 06 5325 4895 06 4032 5091
Osseointegratie bovenbeen	Hanneke Mooij Reinoud Liefing Pita Molenaar	Egmond aan Zee Amsterdam Vianen	06 4994 9576 06 5200 1668 06 2833 4737
Hand-/armamputatie	Erica de Graaf	Drachten (Friesland)	06 5179 1419
Ouders van een kind met een amputatie of een reductiedefect	Nicolaas Bessels San Vermaas	Eefde Zevenbergen	06 1101 8300 06 4649 5866

Nieuwe contributiebedragen vanaf 2026

Tijdens de algemene ledenvergadering op 17 mei zijn de aanwezige leden akkoord gegaan met een kleine verhoging van de contributie vanaf 2026. De kosten voor de instandhouding van de vereniging worden namelijk steeds hoger.

Vanaf 1 januari 2026 gelden de volgende contributiebedragen:

- ▶ Regulier lidmaatschap: € 35,- per jaar
- ▶ Gezinslidmaatschap voor ouders en kinderen en jongeren tot 18 jaar: € 35,- per jaar
- ▶ Jongeren tussen 18 en 25 jaar: € 25,- per jaar

Alle leden ontvangen in januari de factuur voor de contributie. We vragen u op tijd te betalen, want het versturen van betalingsherinneringen kost veel tijd.

Digitaal abonnement 'Kort&Krachtig'!

Sinds vorig jaar kunt u 'Kort&Krachtig!' ook digitaal toegestuurd krijgen. U krijgt het magazine dan als pdf-bestand in uw mailbox. Daarmee bespaart u papier en drukkosten en kunt u het blad via uw telefoon of tablet overal lezen. Wilt u van deze mogelijkheid gebruikmaken? Stuur dan een e-mail naar redactie@kortermaarkrchtig.com.

Schenken met belastingvoordeel

Met een periodieke schenking kunt u Kort&Krachtig (KMK) extra steunen zonder dat het u meer kost. U draagt structureel bij aan het werk van onze vereniging en ontvangt bovendien van de Belastingdienst een groot deel van uw schenking terug. We leggen u graag uit hoe dit werkt. U kunt daarvoor contact opnemen met onze penningmeester via penningmeester@kortermaarkrchtig.com of via ons secretariaat (085 666 2122).

Wat doen wij met uw gift?

Wij ondersteunen natuurlijk onze leden en zetten ons in voor de belangenbehartiging op alle niveaus. Met uw gift kunnen wij extra projecten realiseren. We voorzien ook revalidatiecentra en ziekenhuizen van voorlichtingsmateriaal, zodat zij hun patiënten en cliënten van goede informatie kunnen voorzien. En we organiseren door het hele land tal van inlooppmomenten waar mensen die een amputatie hebben ondergaan ervaringsdeskundigen kunnen ontmoeten en informatie kunnen krijgen.

Al ons werk inclusief het actueel houden van onze websites, folders en brochures vraagt veel inspanning en kost veel geld. Uw gift is daarom bijzonder welkom.

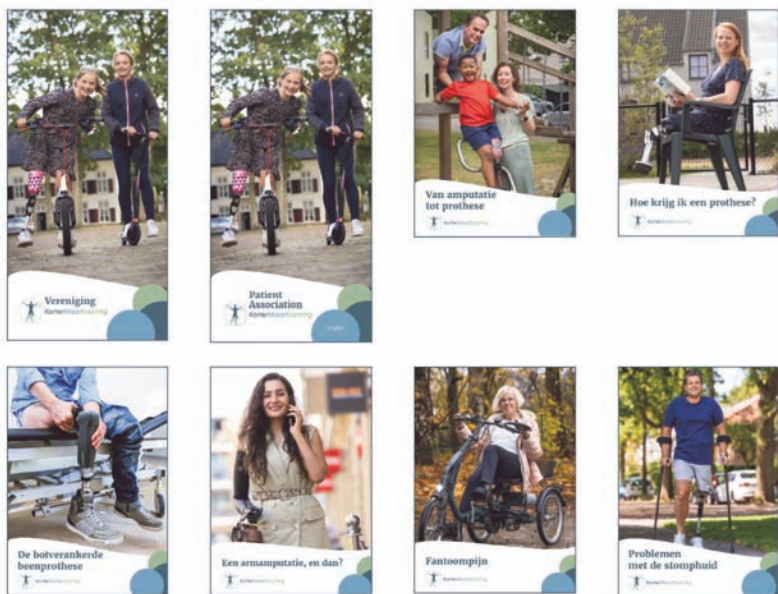
Op onze website vindt u een doneerknop (scan de QR-code).
Wilt u eerst meer informatie? Neem contact op met onze penningmeester:
penningmeester@kortermaarkrchtig.com
<https://kortermaarkrchtig.com/doneer-nu/>

Nieuwe brochures

KorterMaarKrachtig heeft in samenwerking met professionals in de zorg en ervaringsdeskundigen een aantal brochures gemaakt die je op weg kunnen helpen bij de voorbereiding op of na een amputatie van (een deel van) je arm of been. Je kunt de brochures lezen en downloaden via de KMK-website: www.kortermaarkrchtig.com/brochures.

Heb je als (zorg)professional, zorginstelling of ziekenhuis brochures nodig voor jouw patiënten? We zenden je graag kosteloos onze brochures toe. Stuur dan een e-mail naar secretariaat@kortermaarkrchtig.com.

Vacature bestuurssecretaris

Helaas heeft George Borgman om persoonlijke redenen zijn vrijwilligersfunctie als secretaris van KorterMaarKrachtig moeten neerleggen. Dit betekent dat we op zoek zijn naar een nieuwe bestuurssecretaris.

Heb jij overzicht, houd je van regelen én wil je iets betekenen?

Dan zijn wij op zoek naar jou. We zoeken een vrijwilliger die goed is in het houden van overzicht, die samen met de bestuursleden vergaderingen en bijeenkomsten wil voorbereiden, graag dingen organiseert en het vooral fijn vindt om mee te denken. Je bent als secretaris de spil binnen het bestuur. Je wordt daarbij ondersteund door FBPN. FBPN verzorgt voor KorterMaarKrachtig onder meer de ledenadministratie, neemt de telefoon op en verzorgt de correspondentie. We zoeken iemand voor minimaal vier uur per week. Meer mag natuurlijk altijd. Aan de hand van je beschikbaarheid besluiten we samen wat je takenpakket wordt.

Interesse?

Denk je dat de functie van secretaris iets voor jou is? Stuur dan een e-mail naar secretariaat@kortermaarkrchtig.com. Wij nemen dan snel contact met je op om kennis te maken en de mogelijkheden te bespreken.

Agenda 2025/2026

Alle data van de komende inlooppmomenten, prothesegebruikersdagen en andere evenementen zijn ook te vinden op onze website: www.kortermaarkrchtig.com/evenementen.

Maandag 1 december / Nijmegen

11.30 - 13.30 uur

Inloop bij de Sint Maartenskliniek
Hengstdal 3, 6574 NA Ubbergen

Woensdag 3 december / Tilburg

10.30 - 12.30 uur

Inloop bij Libra Revalidatiecentrum Leijpark (zaal C)
Professor Stoltehof 3, 5022 KE Tilburg

Dinsdag 9 december / Goes

14.00 - 16.00 uur

Inloop bij Revant Revalidatiecentrum Lindenhof
's-Gravenpolderseweg 114a, 4462 RA Goes

Dinsdag 16 december / Amsterdam

10.00 - 12.00 uur

Inloop bij Reade
Overtoom 283, 1054 HW Amsterdam

Donderdag 15 januari / Hoensbroek

10.00 - 12.00 uur

Inloop bij Adelante Revalidatie
Zandbergsweg 111, 6432 CC Hoensbroek

Maandag 2 maart / Den Bosch

14.15 - 15.15 uur

Inloop bij Tolbrug Revalidatiecentrum (ruimte 86)
Henri Dunantstraat 7, 5223 GZ Den Bosch

Dinsdag 10 maart / Goes

14.00 - 16.00 uur

Inloop bij Revant Revalidatiecentrum Lindenhof
's-Gravenpolderseweg 114a, 4462 RA Goes

Woensdag 11 maart / Breda

11.00 - 13.00 uur

Inloop bij Revant/OIM in de centrale hal
Brabantlaan 1, 4817 JW Breda

Woensdag 18 maart / Tilburg

10.30 - 12.30 uur

Inloop bij Libra Revalidatiecentrum Leijpark (zaal C)
Professor Stoltehof 3, 5022 KE Tilburg

Donderdag 19 maart / Hoensbroek

10.00 - 12.00 uur

Inloop bij Adelante Revalidatie
Zandbergsweg 111, 6432 CC Hoensbroek

Vrijdag en zaterdag 27 en 28 maart / Lelystad

Nederlandse Prothesedagen in het Aviodrome

Testimonial Madglove Assist – Erik's Ervaring

"Als ik beide handen kon gebruiken, zou ik een hartvorm maken – zo blij ben ik met Madglove. Vanaf het eerste moment dat ik het probeerde, wist ik dat dit niet alleen mij, maar zoveel anderen zou helpen."

Na slechts 15 minuten dragen voelde ik al verschil. De lichtgewicht, ergonomische vormgeving maakt het makkelijk om de handschoenen aan en uit te doen. Dankzij het verstelbare spanningssysteem biedt Madglove zachte ondersteuning, waardoor verbeteringen direct merkbaar zijn."

Ik heb veel last van spasmen in mijn hand, en deze handschoenen helpt echt om mijn hand te openen. Ik gebruik hem dagelijks. De flexibele vingersleeves en ingebouwde polssteun verminderen stijfheid en spasticiteit, waardoor mijn hand op een natuurlijkere manier opent. Voor mensen met neurologische of spiergerelateerde beperkingen kan deze dagelijkse ondersteuning een wereld van verschil maken."

Lichaam en geest werken samen. Als er een hulpmiddel is dat één aspect verbetert, profiteert het hele systeem daarvan. Door Madglove dagelijks te gebruiken, verbeter ik niet alleen mijn handfunctie, maar ook mijn algehele welzijn."

Bovendien geeft het mij energie en motivatie. Het vermindert mijn ongemak en helpt mijn hand weer functioneel te maken, wat me zelfvertrouwen geeft en mij stimuleert om actief deel te nemen aan dagelijkse activiteiten."

Mijn grootste inzicht?

Vanaf het moment dat ik voelde wat Madglove met mijn hand deed, wist ik dat ik het elke dag wilde gebruiken. Het maakt écht een verschil."

Algehele tevredenheid & aanbeveling

Madglove is niet zomaar een product – het is een community. De mensen erachter hebben hart voor wat ze doen, en dat maakt het bijzonder."

Voor mij biedt Madglove niet alleen tastbare fysieke voordelen, maar ook een ondersteunend netwerk dat oprecht om gebruikers geeft. Ik beveel Madglove dan ook van harte aan voor iedereen die op zoek is naar een praktische, comfortabele en effectieve oplossing voor handrevalidatie"

Professor dr. Corry van der Sluis is in het Universitair Medisch Centrum Groningen (UMCG) als revalidatiearts trekker voor het aandachtsgebied Arm- en Handaandoeningen. Zij is hoogleraar voor dit specifieke aandachtsgebied en stimuleert de arm- en handrevalidatie binnen de patiëntenzorg, het onderzoek, de opleiding en het onderwijs. In deze column schrijft ze over haar werk als revalidatiearts in het UMCG.

De Nederlandse Prothesedagen

De prothesezorg wordt in Nederland door veel verschillende professionals gegeven. Denk bijvoorbeeld aan uw instrumentmaker, fysiotherapeut, ergotherapeut en revalidatiearts. Maar ook fabrikanten, onderzoekers, docenten en studenten zijn betrokken bij het verbeteren van de zorg rondom prothesen. Een belangrijke speler in het protheseveld bent u daarnaast zelf, als gebruiker van een prothese. Om op de hoogte te blijven van nieuwe prothese-onderdelen, behandelingen of anderszins nieuwe inzichten, bezoeken al die betrokkenen familiedagen, lotgenotendagen en congressen. Of zij lezen (wetenschappelijke) tijdschriften, waarin nieuwe informatie wordt gepubliceerd. Uw eigen lijfblad 'Kort&Krachtig!' is daar natuurlijk een heel mooi voorbeeld van.

Allerlei organisaties

De gebruikers van prothesen zijn georganiseerd in KMK. Ook professionals hebben diverse organisaties waar zij zich bij kunnen aansluiten. Denk bijvoorbeeld aan de ProtheseAcademie, waarover u in elk nummer van K&K kunt lezen. Bij de ProtheseAcademie zijn revalidatieteams, instrumentmakers en fabrikanten, onderwijsinstellingen en onderzoekers aangesloten. Ook ISPO, een internationale organisatie voor professionals die werken met prothesen en orthesen, is een belangrijke verbindende factor in het protheseveld. En revalidatieteams zijn verbonden aan de Werkgroepen Amputatie en Prothesiologie van Arm of Been (WAP-A en WAP). Dit zijn twee werkgroepen van de Vereniging van Revalidatieartsen.

Congres op 27 en 28 maart 2026

Deze vijf organisaties (KMK, ProtheseAcademie, ISPO, WAP en WAP-A) organiseren volgend jaar voor het eerst gezamenlijk een tweedaags congres, bedoeld voor iedereen die geïnteresseerd is in de ontwikkelingen van arm- en beenprothesen. Dit congres noemen we de Nederlandse Prothesedagen en het wordt gehouden op 27 en 28 maart 2026. De vijf organisatoren nemen ieder een deel van het programma voor hun rekening. We houden dit congres op een mooie locatie, namelijk het Aviodrome bij Lelystad, zodat u niet alleen inhoudelijk bezig bent, maar ook kunt ontspannen. Natuurlijk wordt er ook aan de kinderen gedacht! Zie pagina 17. We hopen u allen te zien bij het Aviodrome!

PROF. DR. CORRY VAN DER SLUIS, REVALIDATIEARTS UMCG

Dr. Ruud Leijendekkers is fysiotherapeut en associate professor amputatierevalidatie in het Radboudumc in Nijmegen. Zijn werkterrein is de revalidatie van mensen met een beenamputatie, zowel met kokerprothesen als met botverankerde prothesen. Daarnaast houdt hij zich ook bezig met onderzoek, onderwijs en beleidsmatige zaken die betrekking hebben op beenamputatie en prothesezorg in binnen- en buitenland.

Het stokje overnemen

Ik voel me vereerd dat de redactie van 'Kort&Krachtig!' mij gevraagd heeft om de column van prof. dr. Jan Geertzen over te nemen. Een column die ik de afgelopen jaren met veel plezier gelezen heb. Ik ga mijn uiterste best doen om deze lange traditie voort te zetten. De vorm en de stijl zullen wellicht iets anders zijn, maar de intentie blijft: gebruikers en naasten informeren over actuele ontwikkelingen in het veld van beenamputaties en prothesezorg. Waar mogelijk zal ik ook collega's uitnodigen om een bijdrage te leveren.

Voorstellen

Sinds 2004 ben ik werkzaam in het Radboudumc en betrokken bij de introductie van de botverankerde prothese in Nederland. Ik ben een bevlogen professional die actief is in diverse gremia zoals de ProtheseAcademie, International Society for Prosthetics and Orthotics (ISPO) Nederland, ISPO International, Platform Prothesezorg, RevalidatieImpact, RevalidatieRegister, Netwerk chirurgisch centra botverankerde prothesezorg en Interdisciplinary Consortium for clinical Movement Sciences & technology (ICMS).

Mijn werk richt zich op vijf pijlers: 1) het optimaliseren van de stomp-prothese interface, 2) effecten en kosten van prothesezorg, 3) kwaliteitsregistratie amputatie- en prothesezorg, 4) innovaties in prothesecomponenten en aansturing en 5) biomechanica. Deze thema's, aangevuld met actuele onderwerpen en voorbeelden uit de praktijk, zullen voeding geven aan mijn columns.

Inclusiviteit

Recent kreeg een mooie innovatie landelijke aandacht: de SafeStrap (zie pagina 19). Deze veiligheidsriem maakt het mogelijk voor prothesegebruikers om achtbanen te betreden zonder hun prothese af te doen. Zo wordt een dagje pretpark ook voor hen ontspannen. Voorheen leidde het verplicht afdoen van de prothese of weigering bij attracties tot frustraties en uitsluiting. Dankzij een unieke samenwerking tussen een pretpark, revalidatiecentrum, technische universiteit, keuringsinstantie en KMK lijkt dit probleem nu verholpen. Een prachtig voorbeeld van een inclusieve innovatie die de dagelijkse praktijk van prothesegebruikers, jong en oud, positief verandert.

DR. RUUD LEIJENDEKKERS, RADBOUDUMC

Aandacht voor de

Er komt binnen de zorg steeds meer aandacht voor partners en andere gezinsleden van patiënten. Want een ziekte of handicap heeft uiteraard ook gevolgen voor de andere leden van het gezin. Hun rollen veranderen en ook zij moeten vaak hun toekomstbeeld aanpassen. KMK-vrijwilliger Marian Goutziers vroeg enkele behandelaars hoe zij partners en andere naasten betrekken bij het revalidatietraject en de emotionele verwerking na een amputatie.

12

'Hoe ga je er samen mee om?'

De revalidatiearts

'Ik heb voorafgaand aan de amputatie een voorbereidingsgesprek met de patiënt en de familie, samen met de andere leden van het behandelteam. Ik vertel over het technische gedeelte, en voor de emotionele kant en de rouwfase (die er altijd is) kunnen we een maatschappelijk werker of psycholoog inschakelen. Ook de vaatchirurg neem ik mee in dit gesprek, vooral als er nog twijfel is over de amputatie. Ik merk dat zowel patiënten als partners eerder vertellen wat hen bezighoudt als je alles gelijk in de eerste fase bespreekbaar maakt.'

Ervaringsdeskundige

Ik vraag ook altijd iemand die al eerder een amputatie heeft ondergaan mee naar dit gesprek. Want dan krijgen de patiënt en naasten een duidelijk beeld van wat hen te wachten staat. En ook als partners later, na de amputatie, komen kijken tijdens het oefenen, zien ze hoe anderen ermee omgaan. Mensen die al verder zijn in het proces schamen zich niet voor hun stomp en doen heel gemakkelijk hun prothese aan en uit. Zien hoe anderen dit doen is belangrijk voor de rouwverwerking en de emotie.

Mogelijkheden

Het besluit van amputeren ligt bij de patiënt en zijn of haar partner. Zij praten samen over de voor- en nadelen. Tenzij het om een levensbedreigende situatie gaat, want dan heb je geen keus. Ik merk dat mensen vóór de amputatie vaak het gevoel hebben dat heel de wereld vergaat. Maar als je van tevoren al laat zien dat dat niet zo is en dat er zeker mogelijkheden zijn, geeft dat een positiever beeld, ook voor de partner.

Samen

Informatie geven blijft altijd belangrijk. En twee horen altijd meer dan één. Alle keuzes zijn goed, ook als iemand besluit geen amputatie te willen ondergaan. Er zijn mensen die veel lichamelijke klachten hebben en toch "nee" zeggen. Het kan ook zijn dat iemand na de amputatie afziet van het gebruik van een prothese. Mijn advies is wel altijd: "Praat er samen over en neem de tijd". En bij twijfel haal ik er soms ook een geestelijk verzorger bij. Die kijkt er weer op een andere manier naar.

Als iemand na de amputatie zonder partner op controle komt, vraag ik altijd wel hoe het thuis gaat. Hoe hebben jullie samen het leven opgepakt? Meestal zie ik aan het gezicht of er iets is. Dan vraag ik door en geef het advies om naar een psycholoog of maatschappelijk werker te gaan voor emotionele ondersteuning.'

partners

'Hoe kan ik partner blijven en geen mantelzorger worden?'

De GZ-psycholoog

'De impact is heel groot, zowel bij degene die de amputatie heeft ondergaan als bij de partner en andere naasten. Kort na de amputatie zit degene die de amputatie heeft ondergaan vaak wel in een andere fase dan de partner en andere naasten. Daarom vraag ik ook altijd aan de partner: "Wat doet het emotioneel met jou?" En ik geef aan dat die emotie er ook mag zijn, dat het normaal is dat het met beiden veel doet. Voor de partner komen er natuurlijk ook allerlei zorgtaken bij. Ik vertel dat het belangrijk is om altijd met elkaar in gesprek te blijven. En ook om steun te zoeken in het eigen netwerk en met anderen te praten over het verdriet of de schrik rond wat er allemaal is gebeurd.'

Vertrouwen

Als er sprake is van een ernstig ongeluk, dan is het voor de patiënt en de partner meestal wel duidelijk dat een amputatie onvermijdelijk is. Als de amputatie het gevolg is van een ziekte is dat soms minder vanzelfsprekend. Maar in beide gevallen is er sprake van een ingrijpende gebeurtenis voor alle betrokkenen. Zowel de patiënt als de partner krijgen te maken met rouw en emotionele verwerking. Verwerking gaat in fases. Soms gaan ze stapjes vooruit en dan weer stapjes achteruit. Het is belangrijk om de partner in het hele proces mee te nemen. Soms zeggen we bijvoorbeeld: "Laat je partner je stomp insmeren". Heb vooral vertrouwen in elkaar.

Ruimte voor emotie

Bij al wat oudere mensen nemen we vaak contact op met de kinderen. Voor hen is het natuurlijk ook schrikken. Het normaliseren van alle emoties is het belangrijkste. Die mogen er zijn en daar hoeft je je niet voor te schamen. De partners mogen, als zij dat willen, tijdens het revalideren komen kijken. Ook bij groeps gesprekken mogen zij aanwezig zijn. Zo kunnen zij ook met andere partners praten over hun ervaringen. Dat heeft een positief effect op de verwerking.'

13

De maatschappelijk werker

'Het leven dat er was, is er na een amputatie niet meer. Hoe nu verder? Zowel bij degene die de amputatie heeft ondergaan, als bij zijn of haar partner loopt de emmer soms over. Zij moeten zich aanpassen aan de nieuwe situatie. Ik probeer hen hierbij te helpen. Wat voor ondersteuning hebben zij nodig? Ik kijk ook wat de andere gezinsleden nodig hebben. En ik verwijs hen dan naar de juiste persoon die hen verder kan helpen.'

Eigen manier

Ik nodig iedereen in het gezin uit voor een gesprek. Ik geef boeken mee die zij kunnen lezen; goede informatie is erg belangrijk. Ook erover praten is belangrijk. Hoe ga je er samen mee om? Er is helaas ook een kans dat je elkaar in dit proces kwijtraakt. Daarom is het goed om eventuele taboes te doorbreken en ook moeilijke dingen bespreekbaar te maken. Dat is goed voor het verwerkingsproces. Iedereen verwerkt zoets ook op zijn of haar eigen manier en in een ander tempo. Niet iedereen heeft hetzelfde nodig. Als je dat van elkaar weet kun je daar rekening mee houden.'

'Twee horen meer dan één'

Een andere maatschappelijk werker

‘In ons revalidatiecentrum vinden wij het altijd belangrijk dat de partner meegenomen wordt in het gehele traject. Mijn eerste gesprek is vaak alleen met degene die de amputatie heeft ondergaan. Ik stel altijd de vraag hoe het thuis gaat en of iemand ervoor openstaat dat zijn of haar partner meekomt, want de gevolgen van een amputatie overkomen je allebei. Ik vraag hen wat zij zelf belangrijk vinden om te bespreken. Ik vraag de partner ook hoe hij of zij de weg naar de amputatie toe heeft ervaren en hoe de huidige situatie voor hem of haar is. Dat kan heel verschillend zijn. De een staat er nuchter in, de ander ervaart meer emoties. De aanleiding voor de amputatie speelt ook mee. Soms zeggen mensen: “Het is een lang traject van jaren met pijn geweest en de amputatie is eigenlijk een opluchting”. Het kan natuurlijk ook onverwacht zijn, dat iemand een ongeluk krijgt met een amputatie tot gevolg. Dan overkomt het je plotseling en is de beleving weer heel anders.

Rouwproces

Het verlies van je been of arm is een rouwproces. Je bent toch een gedeelte van je lichaam kwijt en dat heeft invloed op je dagelijks leven. In het begin zijn er veel zorgtaken voor de partner. Verderop in het revalidatietraject wordt de revalidant steeds zelfstandiger en kan de partner het zorgen steeds meer loslaten. Mijn vraag aan de partner is: “Hoe ga je hiermee om en hoe is de onderlinge balans?” De ene revalidant vraagt meer hulp dan de andere. Niet iedereen heeft ook meteen voldoende vertrouwen in zichzelf in de nieuwe situatie.

Zoeken naar balans

Veel echtparen spreken direct na de amputatie naar elkaar uit dat ze er samen voor gaan. Het ene paar vindt hierin makkelijker een weg dan het andere. Soms zijn stellen zoekend in hoe ze er samen mee om kunnen gaan en dat is heel begrijpelijk. Tijdens of na de revalidatie beseffen mensen dat ze veel hebben meegemaakt. Het is belangrijk dat er ruimte is voor verwerking van wat er is gebeurd. Wanneer je daar aan toe bent, verschilt per persoon.

Soms vraagt een partner: “Hoe kan ik partner blijven en geen mantelzorger worden?” Het is belangrijk dat de verhoudingen tussen de beide partners goed blijven. Dat is constant zoeken naar balans. Van belang is om hierover in gesprek te blijven. Een thema dat ook aan de orde komt is intimiteit. Sommige mensen praten hier gemakkelijk over en anderen vinden het moeilijk. Een vraag die ik dan aan de partner stel: “Hoe is het voor jou dat je partner een been mist?” Ook dit is wisselend. De een heeft er geen enkele moeite mee en de ander vindt het lastig om ernaar te kijken. Dit bespreekbaar maken helpt om daar samen een weg in te vinden.

Beeldje

Ik heb een beeldje op mijn kamer staan, van twee poppetjes die samen een grote bal vasthouden. Het ene poppetje staat voor steun, het andere voor: hoe ga je ermee om? De bal staat voor impact. Dit beeldje is vaak een mooie aanleiding om samen in gesprek te gaan over de vraag: “Hoe dragen jullie dit samen?”

Twee fysiotherapeuten

‘We beginnen altijd met een intakegesprek. Meestal is de partner daar ook bij. Wij zeggen tegen de partner: “Je bent altijd welkom maar het is niet nodig dat je er altijd bij bent”. Zodra er nieuwe ontwikkelingen zijn, is het wel fijn als de partner even komt kijken. Soms maken we tijdens het revalideren een filmpje of foto's zodat iemand die thuis kan laten zien. Bij ons is het uitgangspunt altijd de revalidant, maar als de partners in de oefenzaal komen kijken, proberen we wel altijd een praatje met hen te maken. We vragen hoe het gaat en of ze het samen kunnen redden. En als iemand niet in staat is om bijvoorbeeld zelfstandig een wond te verzorgen, dan heb je de partner of naasten echt nodig.

Hulpvraag

Als we zien dat iemand het emotioneel niet meer aankan dan betrekken we de psycholoog of de maatschappelijk werker erbij. En dat doen we ook als iemand aangeeft dat zijn of haar partner extra steun nodig heeft. Als de revalidant en de partner of andere naasten bij de revalidatiearts zijn, dan wordt er altijd gevraagd hoe het met iedereen gaat.’

PechaKucha...

Mijn mobiele telefoon gaat niet heel vaak maar ik krijg stevast vier keer per jaar een belletje van één en dezelfde persoon. Zo ook nu. Ik zie zijn naam op het scherm en roep al tegen mezelf: 'Ach nee!' De neiging om hard weg te rennen onderdruk ik en ik neem op en neem meteen het woord: 'Harry! Hoi! Ik weet waarvoor je belt, echt, de deadline is verstreken...' Harry lacht en

antwoordt: 'Jaaaa Hanneke, het is weer tijd voor ons kwartaal-gesprek!'

Streng

Persoonlijk zou ik er denk ik niet tegen kunnen om iedere keer weer te moeten bellen met columnisten die hun tekst nog niet hebben aangeleverd. Waarbij ik het stiekem voor me zie dat Harry, de hoofdredacteur van dit blad, mij als een soort strenge docent met een opgeheven vingertje vanachter zijn bureau de les leest. Maar gelukkig is hij niet zo ouderwets en volgens mij kan hij ook de lol van deze column wel inzien.

Presentatie

Eerlijkheidshalve biecht ik hem op dat ik eigenlijk niet zoveel inspiratie heb. Of er niet zoveel gebeurt in mijn leven, vraagt hij. 'Nou, dat wel hoor, ik heb bijvoorbeeld afgelopen zaterdagavond nog een hele leuke avond gehad, waarbij ik een PechaKucha-presentatie heb gehouden. PechaKucha is een soort PowerPoint waarin de dia's maximaal 20 seconden blijven staan, waardoor je als spreker gedwongen wordt niet te veel tekst in je dia's te gebruiken. Over osseo-integratie, maar dan op een humoristische manier. Er is ook echt veel gelachen!' Net als ik, had ook Harry nog nooit van PechaKucha gehoord. Ik zeg dan ineens: 'Oh wacht, er is een filmpje van gemaakt, ik app het wel even naar je!'

QR-code

En pats-boem: daar was het onderwerp van mijn column. De techniek staat voor niets; wanneer u de QR-code scant, ziet ook u het filmpje. Ga er lekker voor zitten met een bakkie thee, het filmpje duurt nèt geen 7 minuutjes. Geniet ervan!

De instrumentmaker

'Als ik iemand voor het eerst zie - bij een overleg met de revalidatiearts - is vaak de partner of een ander familielid erbij. Je kunt in de gezichten vaak zien wat de emotie met hen doet. Alle partners reageren anders. Sommige partners nemen de leiding, andere partners praten er samen over. Partners stellen ook allerlei vragen, ook zij willen duidelijkheid. Je ziet soms ook dat degene die de prothese krijgt, vragen stelt en de partner het aanhoort. Iedereen verwerkt het op een andere manier. Mensen die samen het gehele revalidatietraject in gaan, staan meestal wel sterk.

Positief gevoel

Als mensen bij mij in de paskamer komen, zijn ze meestal al een heel eind op weg in hun verwerkingsproces. Je merkt soms dat degene die de prothese krijgt er sterker in staat dan de partner. Je merkt ook dat mensen door willen met hun leven. Het gebeurt heel vaak dat je in een positieve sfeer zit, maar je hebt natuurlijk ook mensen die het heel moeilijk vinden. Als de prothesegebruiker er positief in staat, geeft dat de partner ook een positief gevoel. Ik heb niet vaak dat partners schrikken van de prothese. Je hebt wel dat de ene partner meer vragen stelt dan de andere. Door informatie mee te geven om na te lezen kunnen beiden zich er beter in verdiepen. Ik geef altijd informatiefolders mee van KorterMaarKrachtig. Via de website www.nadeamputatie.nl kun je ook informatie krijgen (zie bijvoorbeeld de rubriek Emotie en verwerking).

Heel traject

Ik geef vaak als advies: "Laat het op je af komen en kijk niet te veel vooruit". Het is toch een heel traject wat je ingaat. Hier in het revalidatiecentrum word je van alle kanten goed opgevangen. Mensen willen vaak snel resultaat zien, maar dat kan nu eenmaal niet altijd.'

Ontwikkelingen rond osseointegratie

De botverankerde prothesebehandeling (ook wel osseointegratie genoemd) wordt sinds 2009 toegepast in Nederland en de tijd heeft sindsdien niet stilgestaan.

Waar het begon als een experimentele behandeling is osseointegratie nu uitgegroeid tot een volwassen en bewezen effectieve behandeling voor allerlei soorten mensen die een amputatie hebben ondergaan en kampen met klachten door het dragen van een prothesekoker.

De behandeling werd voorheen alleen verricht bij mensen die een amputatie hadden ondergaan door een ongeval of kanker, maar is nu ook toepasbaar na infecties door een kunstnie of bij bepaalde vormen van vaatlijden. Deze successen worden ook gezien door de Nederlandse Zorgautoriteit, wat er toe heeft geleid dat zorgverzekeraars per 1 januari 2024 deze behandeling zijn gaan vergoeden. Een groot succes voor de beschikbaarheid van de ingreep, naast het feit dat deze nu ook op meerdere plaatsen in Nederland verricht kan worden.

Onderzoek

Vanuit zowel het Radboudumc in Nijmegen als het Erasmus mc in Rotterdam wordt er flink aan de weg getimmerd als het gaat om wetenschappelijk onderzoek. Dit jaar verschenen twee publicaties vanuit het Radboudumc in toonaangevende wetenschappelijke tijdschriften.

Het eerste artikel onderzocht de optimale patiëntselectie, om zo te kunnen voorspellen hoeveel winst er behaald kan worden in kwaliteit van leven, bij welk type patiënten deze winst het

grootst is en welke factoren bijdragen aan een verhoogde of verlaagde kans op complicaties. Met deze kennis kunnen patiënten beter geïnformeerd worden bij het maken van hun keuze.

Veiligheid en levensduur

Het tweede artikel onderzocht de veiligheid en levensduur van implantaten bij de behandeling van patiënten met amputaties onder en boven de knie en keek naar verbetering van functionaliteiten. Hieruit kwam naar voren dat de levensduur voor de verschillende implantaten gelijk was en ernstige complicaties zeldzaam waren. Wel kwamen relatief milde complicaties zoals stoma-infecties nog vaak voor. Verder werd een duidelijke toename in prothesegebruik en kwaliteit van leven gezien.

Grote Nederlandse delegatie

Het internationale karakter en de groeiende interesse voor osseointegratie werd ook weer eens bevestigd tijdens het vier dagen durende wereldcongres van de ISPO in Stockholm, Zweden, in juni. Waar jaren geleden nog maar enkele sessies gewijd werden aan dit onderwerp, moest je nu kiezen welke presentaties je wilde volgen. En ook goed om te zien dat er zo'n grote delegatie vanuit Nederland aanwezig was.

ROBIN ATALLAH, ORTHOPEDISCH CHIRURG, JAN PAUL FRÖLKE, TRAUMACHIRURG
RADBODUMC / AOFE CLINICS

Van Vliet-Bockting et al. Optimization of patient selection in persons with a bone-anchored prosthesis: A prospective 24-months follow-up study.
<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/39853312/>

Atallah et al. Safety and performance of contemporary press-fit titanium lower extremity osseointegration implants: A 5-year follow-up study.
<https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/40164180/>

SAVE THE DATE: de eerste Nederlandse Prothesedagen!

Wanneer? Vrijdag 27 en zaterdag 28 maart 2026

Waar? Luchtvaartmuseum Aviodrome in Lelystad

In 2026 is het zover: KorterMaarKrachtig, de Prothese-Academie, ISPO NL (vereniging voor professionals werkzaam in de prothesiologie en orthesiologie) en de werkgroepen amputatie en prothesiologie van de Nederlandse revalidatie-artsen bundelen hun krachten voor een groots evenement voor iedereen die betrokken is bij prothesen en prothesegebruik. Denk hierbij aan (toekomstige) prothesegebruikers en

hun familie, zorgprofessionals en protheseleveranciers, maar ook aan onderzoekers, studenten en beleidsmakers.

Tijdens deze twee dagen brengen we alle groepen samen om elkaar beter te leren kennen en samen te werken. Samen hebben we namelijk maar één doel: de best mogelijke zorg voor de prothesegebruiker.

Het programma in vogelvlucht

Vrijdag 27 maart 2026 - focus op de zorgprofessional

Ochtend

- ▶ Besloten vergaderingen van VRA-WAP en VRA-WAP-A, ProtheseAcademie en ISPO NL

Middag

- ▶ Presentaties over actuele thema's voor alle aanwezigen
- ▶ Parallelsessies met verdieping over specifieke onderwerpen
- ▶ Ruimte voor ontmoeting en uitwisseling van kennis en ervaringen

Avond

- ▶ Gezamenlijk diner bij Van der Valk (optioneel)

Zaterdag 28 maart 2026 - focus op de prothesegebruikers en hun familie

Ochtend

- ▶ Parallelsessies met verdieping over specifieke onderwerpen en speciale activiteiten voor kinderen
- ▶ Presentatie van een inspirerende spreker (volg ons op social media om te ontdekken wie!)
- ▶ Viering van het 12,5-jarig jubileum van KorterMaarKrachtig
- ▶ Ruimte voor ontmoeting en uitwisseling

Middag

- ▶ Mogelijkheid om het Aviodrome te verkennen

Speciaal voor prothesegebruikers

We nodigen prothesegebruikers en hun familie in het bijzonder uit voor zaterdag 28 maart, wanneer het programma volledig op hen is afgestemd. Maar natuurlijk bent u ook van harte welkom op vrijdag 27 maart om deel te nemen aan het middagprogramma, meer te leren over het werkveld prothesiologie en kennis te maken met professionals en bedrijven.

Waarom u dit niet wilt missen

- ▶ Twee dagen vol kennis en innovatie over prothesen en prothesegebruik.
- ▶ Ontmoet medeprothesegebruikers, maar ook zorgprofessionals, onderzoekers, leveranciers en studenten.
- ▶ Bezoek de sponsorexpositie en ontdek de nieuwste ontwikkelingen in prothesetechnologie.

U komt toch ook?

Meer informatie over inschrijving en het programma is binnenkort te vinden op de website van KMK: www.kortermaarkrchtig.com.

Nederlandse Prothesedagen

**AOFE Clinics is gespecialiseerd in
amputatiegeneeskunde met als doel
iedereen in beweging te houden!**

'Mijn motto? Hou je doel voor ogen.

*Mijn doel was om pijnvrij en zonder beperkingen
te kunnen lopen.*

*Daarom nam ik het besluit mijn onderbeen te
laten amputeren.*

*Nu kijk ik vooruit, ben ik gemotiveerd om met
een prothese stappen te kunnen zetten.'*

Christiaan Kruize

+31 (0)26 20 24 041 | mail@aofeclinics.nl | www.aofeclinics.nl

Livit Ottobock Care gaf me *mijn vrijheid* terug

Op zijn 19e verloor PierLuigi Bomberg zijn onderbeen en daarmee zijn toekomst. Althans, zo leek het. Met de juiste mindset, prothesezorg en persoonlijke begeleiding hervond hij zijn kracht én een nieuwe passie: sprinten. Inmiddels traint hij voor de Paralympics.

'Op wat je overkomt, heb je geen invloed. Op hoe je ermee omgaat wel. Dankzij de goede prothesezorg van Livit Ottobock Care kreeg ik nieuw perspectief en de support om mijn droom waar te maken!'

Wilt u ook alles uit het leven halen?

Wij helpen u graag vrijer bewegen en leven. Kijk op livit.nl of scan de **QR-code** voor een vrijblijvende afspraak.

livit.nl

Het Magische Efteling Project - deel 6

De laatste testdag: klaar voor de toekomst

Na het doorontwikkelen van de SafeStrap en de positieve eerste reacties van prothesegebruikers (zie K&K nummer 47, pagina 29) stond er nog één belangrijke stap op de planning: de laatste testdag.

Op deze dag zijn de vernieuwde samples uitgebreid beproefd, zowel met een dummy-pop - waarbij de prothese expres los bevestigd werd - als met mensen met een beenprothese. De resultaten waren overtuigend. De beenprothese bleef onder alle omstandigheden stevig en comfortabel op zijn plaats, waardoor de achtbaanritten zonder zorgen konden worden beleefd. Voor de deelnemers was dit een bevestiging dat meedoen in de achtbaan écht mogelijk is.

Groeierende bekendheid en aandacht

Het succes van de testdag bleef niet onopgemerkt. Zo verscheen er een item over het project in het Jeugdjournaal (*), waardoor een breed publiek kennis kon maken met onze missie: achtbanen toegankelijk maken voor iedereen. Daarnaast presenteerden we het project ook op het Nederlandse ISPO-congres. Daar werden onze resultaten gedeeld met vakgenoten, experts en ervaringsdeskundigen uit het hele land. Deze aandacht laat zien dat het onderwerp leeft en dat de SafeStrap een oplossing biedt die verder reikt dan één park of één situatie.

Van documentatie naar toepassing

Nu de laatste testdag achter de rug is, richten we ons op het afronden van alle documentatie over het product. Dit is een essentiële stap om ervoor te zorgen dat de SafeStrap straks op een verantwoorde manier ingezet kan worden. Samen met de projectgroep werken we er hard aan om het product zo snel mogelijk beschikbaar te maken voor pretparken. Daarmee zetten we de stap van onderzoek en testen naar daadwerkelijke toepassing.

Wat begon bij Veerle, die niet mee mocht in de achtbaan vanwege haar prothese, is inmiddels uitgegroeid tot een concreet product dat klaar is om het verschil te maken. De SafeStrap

maakt duidelijk dat innovatie en inclusie elkaar versterken, en dat iedereen recht heeft op dezelfde magische ervaring. Dit is een grote stap vooruit - en tegelijk nog maar het begin van wat er mogelijk is als er een samenwerking ontstaat tussen gebruikers en producenten!

INDIA HOEKMAN

(*) <https://jeugdjournaal.nl/artikel/2581453-veerle-kan-door-speciale-uitvinding-straks-toch-in-de-achtbaan>

INTERVIEW !

20

Foto: Wilco van Dijen

Hannelore Vens

**“Je kunt
zoveel leren
van elkaar!”**

Hannelore Vens verloor elf jaar geleden beide benen na een treinongeval op weg naar haar werk. Vele operaties en een jaar klinische revalidatie volgden. Ze pakte haar leven weer op en vond een aantal jaren later haar weg naar het Paralympische zwemteam van België, tot corona uitbrak. Inmiddels heeft ze nieuw werk gevonden dat haar gelukkig maakt en geniet ze van haar actieve leven.

'Mensen met een amputatie zijn geen aliens'

Hoe komt het dat je beide benen mist?

'Ik was 24 en net begonnen aan mijn eerste baan als financiële business analist. Ik had al jaren last van plotselinge bloeddrukdalingen en ijsertekort, waardoor ik regelmatig flauwviel. Ik stond op het perron op mijn trein te wachten en viel flauw op een heel gevaarlijk moment. Later heb ik gezegd: "Nu ga ik meer aan mijn gezondheid werken". Te laat natuurlijk. Maar ergens had ik toch ook geluk gehad: buiten dat mijn benen op slag geamputeerd waren had ik geen hersenschade, geen gebroken armen, niks.'

Ben je altijd zo positief geweest?

'Ja, dat zit wel in mij. Ik had wel schrik dat ik na mijn ongeval ging veranderen, dat ik verbitterd zou worden, zo'n persoon waar ze van zeggen: "die zaagt altijd". Er zijn ook zeker periodes geweest dat ik chagrijnig was, vooral in het begin toen ik heel veel pijn had. De echte mentale klap kwam bij mij pas veel later, na een jaar of vier. In het begin ben je vooral met het fysieke aspect bezig.'

Hoe verliep je revalidatie?

'Ik heb een jaar intern gerevalideerd. Leren rolstoelrijden, met protheses lopen, in en uit de auto geraken, maar ook de gewone huishoudelijke taken zoals strijken en koken moest ik terug leren. Niet alleen lopen maar ook stilstaan op twee protheses is heel moeilijk. Toch vond ik dat eigenlijk best een leuke periode. Ik ben ook wel een gemeenschapsmens. Ik ging als kind altijd op kamp en jeugdvakanties en leef graag in een groep. Na drie maanden mocht ik de weekenden naar huis. Ineens was ik weer een kotstudentje dat op kamers zit. Mijn ouders zorgden ieder weekend voor mij. Mijn moeder waarschuwde in het begin vaak dat ik voorzichtig moest zijn. Dan antwoordde ik: "Mamma, ik ben 24, ik weet wat ik doe!" Ja, de puberteit heb ik wel twee keer doorgemaakt... Maar natuurlijk moesten mijn ouders ook wennen aan de situatie en het is ook best eng om te zien hoe iemand op de achterwielen van een rolstoel van een stoeprand springt.'

Wanneer ben je weer gaan werken?

'Ik ben een maand na mijn revalidatie weer begonnen. Achter de computer cijfers analyseren, dat kon ik nog steeds, maar door de pijn kon ik mij moeilijk concentreren en voltijds werken bleek niet meer te gaan. Fantoompijn heb ik ook nu nog, maar het gaat beter nu ik verschillende dingen doe op verschillende tijden. Dan kan ik 's middags nog eens een uur slaap inhalen.'

Hoe kwam je bij het Paralympisch zwemteam?

'In 2018 ben ik geopereerd aan mijn rechterbeen. Door kalkaanmaak aan het uiteinde van het bot had ik altijd pijn bij het lopen. Ze hebben een stukje bot moeten afzagen en ik kwam weer vier maanden in de rolstoel terecht. Toen heb ik gezocht naar een sport die ik zonder protheses kon doen en ben in een zwemclub gegaan. Daar kwam een talent scout langs die potentie in mij zag en mij uitnodigde naar Oostende te komen waar hij alle Paralympische zwemmers van België trainde. In die tijd ben ik trouwens ook aan mijn traumaverwerking begonnen. Een hulpcoach van het zwemteam die psychotherapeut was heeft mij daar drie jaar lang heel goed bij begeleid.'

Je trainde voor de spelen in Tokio, en toen...?

'... toen kwam corona. De Paralympische zwemmers mochten niet meer trainen in het zwembad. Ik heb nog geprobeerd de training thuis vol te houden, maar toen stopte mijn verzekering mijn uitkering, dus moest ik terug een job zoeken. Ik had inmiddels een relatie gekregen met iemand die een vakantie-woning had met een zomercafé en vakantieappartementen. Daar ben ik toen als zelfstandig ondernemer ingestapt en dat was het einde van mijn topsportcarrière.'

Hoe ga je om met zo'n teleurstelling?

'Ach, topsport is niet gezond voor het lichaam, het is roofbouw en maakt je lichaam echt kapot, dus misschien is het maar beter dat ik dat maar twee jaar gedaan heb.'

Hoe heb je je huidige baan gevonden?

'Ik nam een sabbatical en ging allerlei vrijwilligerswerk doen, onder andere bij een hardloopleub in de buurt. De lopers van die club (zonder beperking) liepen af en toe tochten met kinderen in een rolstoel en ik ging mee op mijn rolstoelfiets. Zo heb ik Ten Dries leren kennen, een instelling voor bijzondere jeugdzorg. Zij hadden op een gegeven moment een vacature voor fondsenwerver en communicatiemanager. Ik dacht: "Ik probeer het gewoon" en werd direct aangenomen hoewel ik geen ervaring had met vormgeving van brochures en dergelijke - AI is super... De helft van de job bestaat uit het inzamelen van geld om de kindjes beter therapie-

Paspoort

- ▶ Wie: Hannelore Vens
- ▶ Leeftijd: 35 jaar
- ▶ Woont: in Zedelgem (België) met haar man en drie zoons van 16, 18 en 20 jaar
- ▶ Werk: communicatiemanager organisatie bijzondere jeugdzorg
- ▶ Bijzonder: voorzitter IC2A (zie pagina 34)

materiaal te geven. Daarbij helpt het als je zelf in een soortgelijke situatie zit. Dit werk is superpositief en veel leuker dan het herstructureren van bedrijven, waarbij je vaak mensen moet ontslaan. Het is ook veel beter voor mijn mentale gezondheid, ik doe dat zo graag en het spaart mij echt een psycholoog uit.'

Je doet enorm veel naast je werk, vertel...

'Naast mijn parttime werk geef ik gastcolleges op universiteiten en bewustwordingslesjes op scholen over mensen met een beperking. Dan vertel ik hoe het is om te leven met een handicap en dan mogen de kinderen vragen stellen en ook even onder mijn tenen kriebelen... Verder geef ik bedrijfspresentaties, motivational speeches en ben ik bestuurder van de hand-bikeclub in België, van de Belgische amputatievereniging en sinds kort voorzitter van de International Confederation of Amputee Associations (IC2A, zie pagina 34).'

Wat motiveert jou in je werk?

'Elf jaar geleden waren mensen allemaal in shock als ze mij zagen op straat. Ik liep toen op protheses met twee krukken en had de indruk dat mensen mij vies of besmettelijk vonden. Ze kwamen niet naar mij toe en zeiden achter mijn rug dingen als: "Ik zou toch niet buiten komen als ik er zo uitzag". Ik merk echt dat de reacties tegenwoordig heel anders zijn: "Ah cool, welk merk is dat uw benen?" of: "Mijn onkel heeft dat ook". Mensen staren minder, deels misschien ook wel omdat ze mij herkennen door alle tv- en reclamewerk dat ik doe, maar ook tv-programma's als 'Down the road' en de Paralympische spelen helpen daarbij. Er is dus al veel verbeterd maar het kan nóg beter en nog lang niet iedereen durft ermee naar buiten komen. Dát is wat mij motiveert.'

Hoe zie je de toekomst?

'Dat gaat spannend worden, want ik ben zwanger! Als de kleine er eenmaal is ga ik hem zo rap mogelijk leren lopen, zodat hij beter kan lopen dan ik, haha! Ook staat er nog een osseointegratietraject op de planning. Afgelopen jaar is er al één been gedaan en na de borstvoedingsperiode wil ik de andere kant ook nog laten doen. Maar vooral wil ik ervoor blijven zorgen dat mensen met een amputatie geen aliens meer zijn maar gewone mensen met hersenen en gevoelens. Er zijn zóveel mensen met een beperking, als je alles optelt gaat het om wel

Foto: Wilco van Dijken

20% van de wereldbevolking. We leven gelukkig niet meer in een tijd dat je je daarvoor moet schamen, dus ik hoop dat iedereen een plek vindt in de maatschappij zonder zich te moeten verantwoorden.'

Heb je nog advies voor anderen?

'Sluit je vooral niet af maar laat je omringen, eerst door de mensen dicht om je heen die je goed kent en later door je open te stellen voor nieuwe mensen. Waarom? Omdat je zoveel kunt leren van gewoon communiceren met mensen die in hetzelfde schuitje zitten.'

'Laat je omringen door de mensen om je heen'

Lees meer over het werk van IC2A op pagina 34

ROSANNE FABER

ALLUX 2 & KNEURO MICROPROCESSOR KNEES

ALLUX2
by **Nabtesco**

www.ortho-europe.nl
info@ortho-europe.nl

**KNEURO
KNEE**

by **BrainRobotics**

**Meer weten?
Neem contact met ons op!**

Bewegingsvisie in heel Nederland

Als het om je gezondheid gaat, wil je verzekerd zijn van de beste zorg. Bij Bewegingsvisie ben je in goede handen. Letterlijk. Onze specialisten zijn niet alleen uitstekend opgeleide vakmensen die het échte ambacht in de vingers hebben. Bevoegen als zij zijn, worden de nieuwste inzichten en innovaties omarmd en geïntegreerd in de zorgoplossingen.

Bewegingsvisie heeft in totaal 743 aanmeetlocaties in Nederland. Kijk welke specialist bij jou in de buurt zit.

bewegingsvisie

info@bewegingsvisie.nl
www.bewegingsvisie.nl

Mogen aangepaste busjes straks nog in zero-emissiezones komen?

Toen Richard Kusters een brief kreeg dat hij binnenkort niet meer met zijn busje in de zero-emissiezone mag waar zijn werk in ligt, schrok hij zich rot. Hij belde de Rijksdienst voor het Wegverkeer (RDW) meermaals op, maar kreeg meer vragen dan antwoorden. Mogen aangepaste busjes straks nog in emissievrije binnensteden komen? Onze redacteur Hannah Kakkar zocht het voor u uit.

‘Mijn busje is bij de Belastingdienst bekend als gehandicaptenvoertuig, maar de RDW registreert het busje als bedrijfswagen. Dat verbaast me, want ik gebruik het busje alleen privé.’ Richard Kusters kreeg begin juni een brief van de RDW dat hij vanaf 1 januari 2027 geen emissievrije binnensteden meer in mag. Door een wetswijziging registreert de RDW auto’s en busjes voor gehandicaptenvervoer niet langer als ‘gehandicaptenvoertuigen’. In plaats daarvan noemen ze deze nu ‘bedrijfswagens’. De verzekering en de Belastingdienst erkennen Richards busje wel als gehandicaptenvoertuig, maar politie en justitie baseren zich op de RDW-gegevens. Daardoor vreest Richard dat de politie hem straks aan de regels voor ondernemers zal houden. ‘Als ik de binnenstad niet meer in mag, kan ik mijn werk verliezen.’

Waarom noemt de RDW het busje van Richard een bedrijfswagen?

Een woordvoerder van de RDW legt uit dat de registratie van een auto of busje niets te maken heeft met wie of wat de eigenaar is. ‘Gewone’ auto’s vallen in de M-categorie: voertuigen met maximaal negen zitplaatsen. Is de auto groter, dan valt hij in de N-categorie. De meeste verwarring komt van de N1-voertuigen, zoals het busje van Richard. Dat zijn relatief kleine bestelwagens met zitplaatsen en een grotere laadruimte, vaak ook gebruikt door mensen vanwege een handicap. Het onhandige aan deze categorie is dat ze ‘bedrijfsauto’ heten, wat de indruk wekt dat de RDW denkt dat je ondernemer bent. In werkelijkheid kijkt de RDW naar bouw en type voertuig en is ‘bedrijfsauto’ alleen de naam

van het type. Alle bezitters van een N-categorie busje hebben een brief gekregen over de zero-emissiezones.

Zijn er vrijstellingen voor gehandicaptenvoertuigen?

Voertuigen die voor meer dan vijfhonderd euro zijn aangepast vanwege een handicap, kunnen een vrijstelling krijgen waardoor ze wel de zero-emissiezones in mogen. Als Richard een vrijstelling wil aanvragen, dan moet hij dat doen via de website van de RDW. Maar kijkt hij op de website, dan is er geen mogelijkheid om een uitzondering aan te vragen. Hoe kan dit?

De verklaring is simpel. Richard heeft nu de brief al gekregen dat hij in 2027 geen emissievrije binnensteden in mag, maar een ontheffing kan pas zes maanden van tevoren worden aangevraagd! In zijn geval dus pas vanaf 1 juli 2026. Hier betaalt hij tegen die tijd overigens wel honderd euro voor, of de ontheffing nou wordt toegewezen of niet. Dit bedrag heet leges: een bedrag wat je aan de overheid moet betalen voor het in behandeling nemen van je aanvraag.

Misverstand

Na deze opheldering is Richard blij dat het om een misverstand gaat. Hij vindt de honderd euro leges oneerlijk, omdat hij moet betalen voor een tekortkoming van de RDW. Ook is het vervelend dat hij de vrijstelling pas volgend jaar kan aanvragen, omdat er dan nog maar relatief weinig tijd is om na te denken over alternatieven. Maar aangezien hij wel aan de eisen voor de vrijstelling voldoet, maakt hij zich daar nu geen zorgen meer over.

HANNAH KAKKAR

‘Ik kan straks misschien niet meer naar mijn werk’

25

Hebt u ook zo’n brief gekregen van de RDW en heeft dit artikel uw vragen niet beantwoord of mag u nu de zero-emissiezones al niet meer in? Neem dan contact op met de redactie van ‘Kort & Krachtig!’ via redactie@kortermaarkrchtig.com.

Zeilweekend 2025

Eind augustus zijn we met een groep van veertien jongeren op pad gegaan naar het prachtige Robinson Crusoë-eiland in de Loosdrechtse Plassen. Op vrijdagavond verzamelden we op de steiger aan vaste wal, waar we in spanning op de veerboot wachtten. Een aantal deelnemers kende elkaar al en stond gezellig bij te kletsen. Al snel kwam de boot en werden we uitgezwaaid door de ouders op de kade: op naar het zeilweekend!

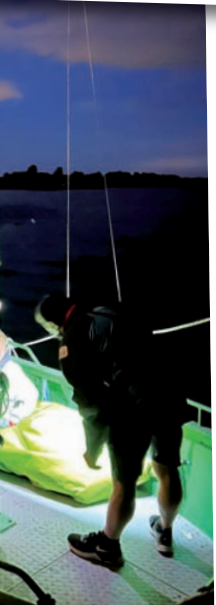
Programma

Eenmaal aangekomen op het eiland werden de kamers snel verdeeld, waarna we met de hele groep samenkwamen voor een voorstelrondje en uitleg over het programma. Er was zelfs nog tijd voor een eerste rondje varen, ondanks dat het al donker was! Daarna nog wat spelletjes gedaan en samen gechild, een ontspannen begin van het weekend. De zaterdag begon actief met een frisse duik in het water. Bij daglicht konden we de boten echt goed uitproberen bij de eerste ronde varen. Vol enthousiasme werd er onder andere gevaren op de catamaran, de trimarans, de Bertus en de Eduard. Tussendoor een lekkere lunch met broodjes knakworst, en dan weer snel het water op voor ronde twee. Iedereen had de smaak flink te pakken en er werd dan ook in nóg spannendere boten gevaren. Een groepje ging de uitdaging aan om zelfstandig in de kleine Access Dinghies te varen en iemand probeerde de Monster SUP uit!

Waterskiën

Moe maar voldaan aten we frietjes, waarna het tijd was voor een van de hoogtepunten: waterskiën! Het eiland bood een aantal toffe opties aan zoals op het *kneeb-oord* of de surfplank achter de boot aan, of een supersnel rondje in de speedboot. Onder gejoel en geklap vanaf de kant maakte iedereen een rondje over het water, superspannend en gaaf! Om de avond goed af

te sluiten zaten we even later rond een gezellig kampvuur met wat lekkers. Daar hebben we bloedspannende potjes Weerwolven gespeeld. Iedereen was daarna zo moe en voldaan dat het al snel stil was op de gang.

Zeilen

Zondag was de laatste dag, en gelukkig liet de zon zich weer van zijn mooiste kant zien. We hebben nog volop gezeild en samen geluncht buiten op de veranda. Daarna brak het grote opruimfeest aan: muziek erbij, taken verdeeld en met z'n allen was de klus vlot geklaard. Tot slot nog een groepsfoto, en toen was het echt tijd om afscheid te nemen. We hebben genoten van het samenzijn en elkaar goed leren kennen, en aan het eind van het weekend waren we dan ook echt

één hechte groep. Voor sommigen was dit de eerste keer dat zij zeilden en anderen hadden het al wel eens gedaan. Toch is iedereen de uitdaging aangegaan om nieuwe dingen te proberen, en dat maakte dit weekend zo bijzonder!

NOOR VAN LINGEN

COLUMN!

We gaan weer richting het einde van het jaar en dan kijken we altijd terug op de mooie dingen die we meegemaakt hebben. Een van de dingen die Benjamin lang zal bijblijven zijn de Skateweken: een week volop skaten tijdens de zomervakantie en de herfstvakantie. Samen met zijn skatevrienden kreeg Benjamin in deze weken allerlei opdrachten, zoals kleding bedrukken, deck (skateboardontwerp) maken, veel spelletjes doen en heel veel skaten. Elke dag kregen ze een doel dat ze aan het eind van de dag onder de knie moesten hebben. Daardoor leren de kinderen in zo'n week heel veel: grinden (met je board over een obstakel glijden), flips (je board ondersteboven draaien tijdens een sprong), vliegen in de halfpipe enzovoort.

Deathrace

Het allerleukste was toch wel de deathrace! Dit is een wedstrijdje tussen twee skaters. Die moeten dan in één lijn zo snel mogelijk naar de achterkant van het skatepark skaten en weer terug. Je moet dus echt racen tegen elkaar, op je board zien te blijven staan en ondertussen mag je proberen de ander van zijn board af te duwen. Fantastisch om te doen volgens Benjamin, maar ook supertof om te zien! Benjamin heeft zelfs gewonnen van zijn tegenstander dus hij was ontzettend trots! Aan het eind van de week was hij ontzettend moe, maar het was een geweldige week met leuke mensen en zijn favoriete hobby.

Beter dan dat kun je je vrije tijd niet besteden. Op naar nog heel veel meer Skateweken!

VERONIQUE GORTER

Veronique Gorter is moeder van Jesslyn (16), Christina (14) en Benjamin (8) en partner van Bas. Benjamin is geboren met fibula aplasie. In deze column vertelt Veronique over haar belevenissen met Benjamin.

Afscheid van Jan Geertzen

‘Hoe meer je doet,

Jan Geertzen hoeven we eigenlijk niet te introduceren in dit magazine. Jan heeft een heel belangrijke rol gespeeld voor KMK. Zo was hij, samen met Marcel Conradi, in 2013 grondlegger van de nieuwe patiëntenvereniging en heeft hij als revalidatiearts, opleider en hoogleraar wereldwijd een belangrijke rol gespeeld in het vakgebied amputatie en prothesiologie. Jan heeft in alle tot nu toe verschenen nummers van ‘Kort&Krachtig!’ een column geschreven voor de rubriek ‘Uit de praktijk’. Medio volgend jaar gaat hij met pensioen.

Jan, je beëindigt binnenkort je werkzame leven. Laten we even teruggaan naar de start. Wat maakte dat je geneeskunde wilde gaan studeren?

‘Ik wist dat al op vrij jonge leeftijd. De vader van een vriendje van me was huisarts en dat wekte mijn interesse. Mijn eigen vader was heilgymnastiek-masseur, vergelijkbaar met het beroep van een fysiotherapeut nu, en leraar lichamelijke opvoeding, dus ik was bekend met aandacht voor het ‘bewegingsapparaat’. Ik hield van sport en bewegen, ik hockeysde en liep hard. Ik wilde arts worden en dus iets met het bewegingsapparaat - simpeler gezegd: armen en benen - doen. Ik twijfelde tussen sport-arts en revalidatiearts. In de derde klas van de middelbare school moest ik aangeven welk pakket ik wilde en ik koos een B-pakket, zodat ik in elk geval geneeskunde zou kunnen gaan studeren.’

Je voorliefde voor revalidatiegeneeskunde was er dus al vroeg

‘Ja, dat had ook te maken met twee andere momenten in mijn leven die me in de richting van de revalidatiegeneeskunde pushten. Het broertje van mijn vrouw José kreeg op zijn 17e een brommerongeluk. Revalidatie na dat ongeluk ontbrak; toen hij weer een beetje op de been was, moest hij het maar uitzoeken. Dat heeft zijn leven en het leven van zijn familie op z’n kop gezet. Ik kon me toen al niet voorstellen dat ze iemand zo aan zijn lot overlieten.

Het tweede moment herinner ik me ook nog goed. Ik keek naar de film ‘The Best of Men’, een zwart-wit

film over de periode na de tweede wereldoorlog waarin neuroloog Guttman gewonde Britse soldaten behandelt door ze veel te laten sporten en bewegen om hun kracht - fysiek en mentaal - terug te krijgen. Hij organiseerde de eerste Stoke Mandeville Games - het begin van de Paralympische beweging. Ik vond het een indrukwekkende film.’

Je ging geneeskunde studeren. Was daar aandacht voor revalidatiegeneeskunde?

‘Nee, helemaal niet. Er waren geen colleges revalidatiegeneeskunde in Utrecht en ook coschappen kon je niet in de revalidatiesector doen. Mijn coschappen speelden zich binnen andere vakgebieden af, zoals chirurgie. Overigens wist ik al snel dat dat het niet zou worden: ik blonk niet uit in driedimensionaal inzicht en technische vaardigheden.

Na mijn coschappen, zo rond 1984, was er een grote werkloosheid onder jonge artsen. Ik zocht een opleidingsplaats, maar had geen kruiwagens. Ik werkte een tijdje als GAK-arts, als waarnemend huisarts en 2,5 jaar als assistent-chirurg in Arnhem. Maar zo’n perifeer ziekenhuis heeft geen relatie met opleidingsziekenhuizen, dus ook op die manier kwam ik niet snel aan een opleidingsplek. Een van de neurologen daar zag dat ik niet op mijn plek zat en wist me te helpen aan een lijntje richting het AZG (nu het UMC Groningen), waar ik in 1986 mijn opleiding revalidatiegeneeskunde kon beginnen.’

En was dat wat je ervan verwachtte?

‘Nee, in eerste instantie niet. Het was traag. Waar ik in Arnhem soms wel tientallen patiënten op een ochtend zag, zag ik er hier 10. De patiënten die op je spreekuur kwamen, hadden geen bijzondere aandoeningen en ik kon weinig wezenlijks betekenen. Pas toen ik in revalidatiecentrum Beatrixoord ging werken, raakte ik enthousiast. Daar zag ik ‘echte’ patiënten, mensen waar ik wat voor kon betekenen, die ik verder kon helpen met het opbouwen van hun leven. Dat was wat ik wilde.’

Wanneer ontstond jouw voorliefde voor het vakgebied amputatie en prothesiologie?

‘Die was eigenlijk al in Arnhem ontstaan. Dat ziekenhuis stond onder andere bekend vanwege de goede prestaties op het gebied van vaatchirurgie. Daar ontmoette ik vaatchirurg Harry Voesten, waar ik later veel mee samengewerkt heb. Hij ver-

‘Ik heb
altijd keihard
gewerkt en
sta 24/7 aan’

hoe meer je kunt'

'Door die bestuursfunctie bij ISPO kwam mijn carrière in een stroomversnelling'

telde veel over wanneer en hoe te amputeren en dat vond ik ontzettend interessant. Hij was een goed docent op dat vlak.

Later, begin jaren 90, ben ik met Harry op zaterdag amputaties gaan doen in het Nij Smellinghe-ziekenhuis, met de noordelijke vaatchirurgen; daar heb ik enorm veel van geleerd. Ook van Luc Vos, 'prothesedokter' in Haren, Groningen (Beatrixoord) heb ik ongelooflijk veel geleerd. Daarnaast kwam ik natuurlijk in aanraking met instrumentmakerijen en protheses en zo raakte ik steeds enthousiaster over het vakgebied amputatie en prothesiologie van de onderste extremiteit - de benen in gewone taal.'

Wat zette jouw loopbaan in de versnelling?

'Ik zag tijdens mijn assistententijd een oproep van ISPO Nederland voor een bestuursfunctie en daar heb ik op geschreven. Ik kreeg die plek en ben na een tijdje voorzitter geworden van ISPO Nederland. En dan kom je in de internationale wereld van amputatie en prothesiologie terecht. Mijn carrière kwam daarmee in een stroomversnelling. Ik ging overal naartoe in de wereld en kon overal kennis opdoen. Dat heeft mijn leven enorm veranderd en verrijkt. Uiteindelijk ben ik in het bestuur van ISPO International terechtgekomen. We organiseerden een wereldcongres in de RAI in 1998. Daarna volgden er nog vele andere wereldcongressen waar ik in de organisatie zat. Het meest opmerkelijke was het congres in Hyderabad, India, dat ik ik met mijn vriend Harmen van der Linde organiseerde.'

Het klinkt alsof het je allemaal kwam aanwaaien...

'Nee, zeker niet. Ik heb echt altijd keihard gewerkt. Ik stond - en sta nog steeds - 24/7 aan. Ik wil het beste voor mijn patiënten, studenten, staf, medewerkers en het ziekenhuis. Als ik nu kijk naar de jongeren, dan zie ik dat zij het zo anders doen. Dat arbeidsethos wat onze generatie heeft (niet per se beter maar anders), dat is er niet meer. Ik heb ontzettend hard gewerkt en ben heel veel van huis geweest.'

Foto: Ronald Zijlstra

Uiteindelijk werd je ook opleider en hoogleraar
'In 1998 promoveerde ik op CRPS (chronisch regionaal pijnsyndroom) en in 2001 werd ik hoogleraar amputatie en prothesiologie aan de Rijksuniversiteit Groningen, benoemd door ZonMw, dat was een bijzondere constructie. In 2004 werd ik door de Universiteit Groningen benoemd tot hoogleraar amputatie en prothesiologie en in 2005 tot hoogleraar algemene revalidatiegeneeskunde. Daarna werd ik in 2009 hoofd van de afdeling revalidatiegeneeskunde en voorzitter van het bestuur van het Centrum voor Revalidatie van het UMCG.'

Hoe kon je al die verschillende functies combineren?

'Hoe meer je doet, hoe meer je kunt. Ik kan ontzettend efficiënt werken en ik doe het met heel veel passie. Dat helpt enorm. En natuurlijk lig ik wel eens van dingen wakker, sta ik om vijf uur naast mijn bed omdat er weer gedoe met zorgverzekeraars is of andere zaken zijn die even niet lekker lopen. Zo lig ik nu wakker over mijn opvolging bijvoorbeeld. Ook kwamen de meeste goede ideeën zeer vroeg in de ochtend bij mij op. Verder was er vanuit het UMCG een enorme gunfactor. Ik had veel vrijheid want het bestuur wist dat ik hard werkte en passie voor de zaak had.'

Wat zijn voor jou de hoogtepunten in je carrière geweest?

'Dat is lastig. Ik had al zo'n voor gevoel dat je me dat ging vragen. Ik denk dat dat toch wel de drie boeken zijn die ik samen met Hans Rietman*) heb geschreven over amputatie en prothesiologie van de onderste extremiteit. Samen bedachten we dat er geen goed boek was over revalidatie na amputatie. Ik benaderde een uitgever en die wilde graag met ons in zee. Na het schrijven - door ons en de andere vakspecialisten - gingen Hans en ik een weekend naar Schiermonnikoog en bewerkten we alle stukken tot de boeken die er nu liggen. Daarnaast hebben Hans en ik een tweetal leerboeken geschreven over revalidatie voor volwassenen. Ja, daar ben ik trots op. Ik weet nog precies wat ik voelde toen ik dat eerste boek in mijn handen had.'

En verder is dat denk ik het feit dat ik *president* van ISPO International ben geweest. Ik had twee keer drie jaar in het wereldbestuur gezeten en was een beetje een *pain in the ass*. Ik wilde authentiek zijn, ik zei wat ik dacht en stelde veel zaken aan de kaak die er gebeurden en waar ik het niet mee eens was. Ik wilde bijvoorbeeld een veel wetenschappelijkere cultuur dan er heerste. Na zes jaar moest ik het bestuur verlaten (reglementair). Tot mijn verbazing werd ik een jaar later gebeld. Of ik *president* wilde worden. Uiteindelijk heb ik veertien jaar voor ISPO International en negen jaar

voor ISPO Nederland gewerkt. Dat is een rode draad in mijn leven.'

Hoe ga je verder als je afscheid neemt van zo'n druk leven?

'Ja, dat vraag ik me ook af. Op 24 april 2026 neem ik afscheid en wordt er een symposium georganiseerd. Maar dan, hoe ga ik mijn dagen vullen? Wat gebeurt er als er op mijn 'stopknop' wordt gedrukt? Daarover denk ik nogal na. Je draagt niets meer bij aan de maatschappij. Ik ben nu langzaam aan het stoppen met een aantal bezigheden, zoals de eindredactie van het Nederlands Tijdschrift voor Revalidatiegeneeskunde. Zo kan ik al een klein beetje wennen aan meer tijd die ik zelf moet gaan invullen. Ik denk dat ik wel drie maanden kan genieten hoor, van de vrije tijd, terwijl mijn vrouw zegt dat ik het nog geen vier weken volhoud zonder verplichte bezigheden. We gaan het zien. Ik oriënteer me wel al op vrijwilligerswerk, maar wat het precies wordt weet ik nog niet. In ieder geval veel sporten en hopelijk reizen en genieten van familie (ik heb drie kleinzonen en de vierde is onderweg) en vrienden.'

Wat zijn de mooiste ontwikkelingen in het vakgebied geweest?

'De osseointegratie is toch wel een heel bijzondere ontwikkeling geweest, maar is helaas niet voor elke patiënt geschikt. Ik heb naast de positieve kanten daarvan ook de keerzijde gezien, omdat ik regelmatig patiënten zag waarbij het niet goed was gegaan. De indicaties werden en worden te vaak opgerekt. Verder zijn dat natuurlijk de computergestuurde knieën, enkels en voeten. Maar een computergestuurd hulpmiddel is ook niet altijd de juiste oplossing. Ik vind dat er veel beter geluisterd moet worden naar de patiënt. Wat wil hij of zij gaan doen, wat zijn zijn of haar mogelijkheden? De duurste prothese is niet per definitie de beste. Als ik soms zie wat er voorgeschreven wordt, dan weet ik zeker dat de dokter niet goed geluisterd heeft naar de mogelijkheden, activiteiten en wensen van de patiënt. De ontwikkeling van de liners heeft ook een zeer grote positieve invloed gehad op het toch al weinige comfort bij het lopen met en gebruiken van een prothese.'

Osseointegratie wordt nu binnen de armprothesiologie alweer ingehaald door zenuwintegratie. Uiteindelijk zal er ook veel meer mogelijk gaan worden op het gebied van aansturing (vanuit de hersenen) en tactiele sensaties. Er zal nog een hoop gaan veranderen, maar dat maak ik waarschijnlijk niet meer mee.'

Heb je nog een advies voor KMK?

'Toen ik samen met Marcel Conradi de patiëntenvereniging oprichtte, hadden we de droom dat elke

Foto: Ronald Zijlstra

'Er moet veel beter geluisterd worden naar de patiënt'

*)Hans Rietman: voormalig revalidatiearts en emeritus-hoogleraar revalidatiegeneeskunde en revalidatietechnologie aan de Universiteit Twente.

Tip & Tricks Lezers reageren

Douchen

Douchen met een standaard prothesebeen is niet zo handig. De siliconen voetcover is spekglad op de natte vloer van de douche en de voet loopt vol met water, waardoor ook het sokje tussen de voet en de cover nat wordt. Tjaard Sijpkens vertelt hoe hij dit heeft opgelost.

‘Het eerste wat ik heb gedaan is kleine nopjes onder de siliconen voetcover plakken. Die nopjes zijn bij de doe-het-zelfzaak te koop als nopjes die je achter kastdeurtjes kunt plakken om die niet zo hard dicht te laten klappen. Tip: peuter de plaklaag onder de nopjes eraf en lijm ze met secundelijm onder de voetcover.

Aanpassingen beenprothese om te douchen zonder water in de voet en zonder uitglijden

Stop in pijp

Homokineet hoes

Nopjes onder voet
Dichtmaken van gaatjes in voet

Om vervolgens te voorkomen dat er water in de voet loopt heb ik nog twee dingen gedaan.

1. Ik heb een hoes voor een homokinetische koppeling warm gemaakt en zo vervormd dat hij precies dezelfde ovale vorm kreeg als de bovenkant van mijn siliconen voetcover.
2. Ik heb een 30 mm rubberen stop in de aluminium pijp gestopt van mijn knie naar mijn voet.

Nu kan ik zo de douche in- en uitlopen met mijn prothesebeen aan en hoef ik mijn been na het douchen alleen aan de buitenkant af te drogen.

Als je meer wilt weten over deze oplossing en waar je deze materialen kunt kopen, neem dan contact met mij op: tjaard@sijpkens.com.

TJAARD SIJPKES

patiënt na de amputatie lid zou worden van de vereniging, zodat er een stevige stem zou komen richting zorgverzekeraars. Tot op heden zijn er in mijn optiek nog veel te weinig leden. Ik vind dat KMK nog veel meer de Bühne op moet om krachten te bundelen. Er zijn 15.000 mensen die een amputatie hebben ondergaan in Nederland. Zorg dat je hen bereikt.’

Heb je ook nog een advies voor jonge revalidatieartsen die werken op het gebied van amputaties en prothesiologie?

‘Werk goed samen met de chirurgen, licht ze goed voor over het belang van amputatie op de juiste hoogte en op het juiste moment. Juist de periode voor de amputatie is van wezenlijk belang voor het herstel daarna. Vaak laten chirurgen hun patiënten te lang wachten voordat ze amputeren, terwijl echt al wel duidelijk is dat het daarop aan gaat komen. Daardoor verslechtert hun algemene gezondheid. Ze hebben veel pijn, slapen slecht, bewegen niet meer, eten slecht. Als je op zo’n moment gaat amputeren is dat het slechtste moment. Vertel chirurgen dat ze hun patiënten niet te lang laten wachten op een amputatie, zorg dat ze goed kunnen bewegen, goed eten en goed slapen door bijvoorbeeld de pijn te reduceren. We noemen deze manier van denken ‘positieve amputatie’. Binnenkort geef ik daar weer een lezing over.

Ach, er is nog zoveel te doen!’

CAROLINE VAN DEN KOMMER

Schaatsen met de Icewisp

Het Zweedse familiebedrijf WISP is niet alleen de producent van een framerunner, maar sinds kort ook van de Icewisp. Dat is een framerunner op ijzers, zodat je er ook mee kunt lopen en schaatsen op ijs. Een mooie uitvinding! Zie ook: <https://wisp.design/>

Het bestuur vertelt...

Het bestuur van KorterMaarKrachtig staat voor een sterke verbinding met de leden en de andere lezers van dit magazine. Achter de schermen van het bestuurlijke werk gebeurt veel waar mensen niet altijd bij zullenilstaan. Het laten reilen en zeilen van zo'n grote patiëntenvereniging als KMK gaat immers niet vanzelf. Daarom deze nieuwe rubriek!

Nederlandse Prothesedagen

Het belangrijkste nieuws is dat volgend jaar in maart voor het eerst de Nederlandse Prothesedagen zullen plaatsvinden! Samen met twee organisaties van professionals (ISPO Nederland en de Vereniging van Revalidatieartsen) en samen met de ProtheseAcademie gaan we er twee fantastische dagen van maken op een prachtige plek: luchtvaartmuseum Aviodrome in Lelystad. We vieren dan gelijk ook het koperen (12,5-jarig) jubileum van KorterMaarKrachtig. Twee dagen van intensieve verbinding tussen prothesegebruikers en hun dienstverleners. Zie pagina 17 voor het voorlopige programma. En zet in elk geval deze data alvast in uw agenda: 27 en 28 maart 2026!!

Mooie donatie!

32

In september ontvingen we het heuglijke bericht van Embla Medical dat zij KMK een eindejaarsdonatie wilden schenken. Embla Medical is het moederbedrijf van onder andere Össur (een grote producent van orthopedische producten). Het bestuur is erg blij met deze gift en roept andere bedrijven op om dit goede voorbeeld te volgen! De donatie komt goed van pas. De afgelopen jaren waren voor de vereniging erg 'dure' jaren. Daardoor moest een deel van de financiële reserve worden aangesproken. De komende jaren zal het bestuur dus iets strakker op de kleintjes moeten letten...

Op zoek naar nieuwe bestuursleden

Na de algemene ledenvergadering in mei is er een geheel nieuw dagelijks bestuur van KMK aangetreden: Albert Velthuis als voorzitter, George Borgman als secretaris en Maaïke Vogels als penningmeester. Oud-penningmeester Siebe Doop heeft in september na ruim zeven jaar bestuurslidmaatschap afscheid van het bestuur genomen. Helaas heeft George het bestuur laten weten dat hij de secretarisfunctie niet langer kan vervullen. Daarom is het bestuur opnieuw op zoek naar een bestuurssecretaris. Daarnaast is er een vacature in het bestuur voor iemand die het thema communicatie in portefeuille zal hebben. We zoeken iemand die de contacten onderhoudt met de redactie van dit magazine, de vrijwilliger communicatie en de vrijwilligers die de sociale media van KMK verzorgen.

Contact met u!

Hebt u een vraag of opmerking voor het bestuur? Wij horen graag van u via secretaris@kortermaarkrchtig.com.

Communicatie

Onze communicatievrijwilliger Caroline van Daatselaar is samen met Machiel van Lieshout (zij hebben zich allebei in het vorige nummer voorgesteld) druk bezig om de website en de brochures van KMK te actualiseren. Neem eens een kijkje op de website www.kortermaarkrchtig.com en bekijk daar ook de nieuwe digitale brochures.

Het Magische Eftelingproject

Een prachtig voorbeeld van hoe een probleem kan worden aangepakt en opgelost is het Eftelingproject. Toen bleek dat kinderen met een beenprothese niet mee mochten in de achtbaan van de Efteling, is een werkgroep in het leven geroepen om te kijken hoe dat probleem kon worden opgelost. Daar waren uiteraard ook vertegenwoordigers vanuit onze werkgroep LedeMaatjes bij betrokken. Dat heeft uiteindelijk de Safestrap opgeleverd. Op pagina 19 kunt u daar meer over lezen.

Bekostiging van botverankerde prothesen

In het voorwoord hebt u al kunnen lezen dat er eindelijk duidelijkheid komt over de betaling van de botverankerde prothesen, iets waar KMK zich al jaren hard voor heeft gemaakt.

Focus van KMK

Het komende jaar zal het bestuur zich vooral gaan richten op het onderlinge contact van de leden, de belangenbehartiging, de zichtbaarheid van de vereniging, de informatievoorziening en de deelname in de ProtheseAcademie, het Prothese Platform en ISPO Nederland.

Contacten met FBPN

Zoals u weet wordt KMK administratief ondersteund door FBPN. Dit facilitair bureau verzorgt veel administratieve zaken voor het bestuur. Ook de ledenadministratie vindt hier plaats. Op 13 november waren we te gast bij het halfjaarlijks besturen-overleg van FBPN. Tijdens deze bijeenkomst hebben we kennis gemaakt met Nicolien Bredenoord, de nieuwe directeur.

Deel 1

Van hier naar LA

Volg Pierluigi Bomberg op zijn weg naar de Paralympics

'Mijn grote droom is om een finaleplek te bemachtigen voor de 100 of 200 meter sprint tijdens de Paralympics van 2028 in Los Angeles. Zeven jaar geleden had ik heel andere dromen. Ik was 19 en wilde het leven ten volle leven en ontdekken. Na een jaar mbo besloot ik te gaan werken om te ervaren wat dat me zou brengen. Tijdens mijn werk sloeg het noodlot toe en verloor ik door een bedrijfsongeval mijn linker onderbeen. Vanaf dat moment was niets meer hetzelfde. Terwijl mijn vrienden doorgingen met studeren en feesten, zat ik op de bodem van mijn bestaan. Tot ik tijdens mijn revalidatietraject op een blade mocht hardlopen. Op die blade voelde ik me direct vrij en ik vloog over de baan. Voor ik het goed en wel besepte, werd ik geselecteerd om mee te trainen met de para-talenten op Papendal en nu ben ik op weg om de snelste te worden. Van Nederland, van Europa en het liefst van de hele wereld.

Passie voor sprinten

Als ik mijn been niet verloren had, had ik mijn passie en talent voor sprinten waarschijnlijk nooit ontdekt. Mensen spreken dan wel eens over een geluk bij een ongeluk. Of dat in mijn geval zo is, weet ik niet. Wel wil ik mijn verhaal graag met je delen. Je meenemen in wat op mijn pad komt, hoe ik me daar bij voel. Je met trots vertellen wat goed gaat, maar ook eerlijk zijn over wat tegenzit en hoe ik daarmee omga. En al bestaat mijn leven voor een groot deel uit trainen, ik doe nog meer dingen. Ook daar vertel ik je graag over. Volg je me op weg naar LA?'

PIERLUIGI BOMBERG

Krampéren

Dit jaar gingen we weer lekker met de camper op pad en zoals altijd was dat weer een groot feest. Manoeuvreren in een camper is geen enkel probleem, maar met een te smalle koker is het dat wèl: ik kon 's ochtends nauwelijks de koker meer in komen. Na tien minuten stampen en geen centimeter verder in de koker begon ik al flink geïrriteerd aan de dag.

Te weinig stappen

In eerste instantie dacht ik even aan al die lekkere wijntjes en hapjes en de kilo's die er de afgelopen maanden waren bijkomen. Maar dat was het niet alleen. Het had ook echt te maken met te weinig stappen op een dag kunnen zetten op vlak terrein. In de camper kan ik zes stappen heen en zes stappen terug. Buiten was het terrein oneffen en er waren vooral te weinig momenten waarop ik lekker gewoon een stukje kon lopen zonder krukken, waardoor er flink veel druk op de stomp zou komen.

Ijzerzaag

Omdat ik de koker niet helemaal meer in kon, was mijn 'prothesebeen' zo'n twee centimeter langer. En dat loopt niet lekker, dat weet u vast. Nu heb ik gelukkig mijn eigen instrumentmaker mee op vakantie, dus die had wel een oplossing. De buis onder de koker kon worden ingekort, maar dan moest er wel een stukje van de buis worden afgezaagd. Alleen dat ijzerzaagje, dat hadden we niet mee. Dus liep hij naar de campingeigenaar en vroeg om een ijzerzaag en een vijl. De onderkant van mijn been, de buis met voet, nam hij mee naar buiten en daar zat hij: op een stoepje midden op een camping met een buis en een voet - met gelakte nagels en een sandaal - in zijn hand te zagen. Om de mensen op de camping niet de stuipen op het lijf te jagen had hij gelukkig wel een theedoek over de voet heen gehangen. En ondanks mijn chagrijnigheid moest ik er toch wel heel erg hard om lachen!

CAROLINE VAN DEN KOMMER

*'Hij liep naar de
campingeigenaar
en vroeg om
een ijzerzaag
en een vijl'*

INTERNATIONAAL !

De International Confederation of Amputee Associations (IC2A) heeft een nieuwe voorzitter: Hannelore Vens. Ook werd dit jaar een grotendeels nieuw bestuur geïnstalleerd met leden uit onder meer Ivoorkust, Engeland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Australië en Nederland. Hannelore - ook al jaren bestuurslid van de Belgische amputatievereniging - vertelt waarom het werk van IC2A zo belangrijk is.

‘Van geamputeerde naar geamputeerde’

34

Hannelore: ‘Wat een amputatievereniging doet? Activiteiten organiseren voor de leden om te kunnen praten met elkaar en te kunnen leren van elkaar. Er zijn zoveel vragen te bespreken: “Hoe zit de wetgeving in elkaar?”, “Waar kun je ondersteuning vinden?”, “Ben je niet tevreden met je prothesemaker?”, “Ken je hulpmiddelen die kunnen helpen bij een bepaald probleem?” Dus echt een gesprek van geamputeerde naar geamputeerde. We hebben geen medische kennis, maar zijn allemaal ervaringsdeskundigen of familie van iemand met een amputatie of een aangeboren korte arm of kort been.

‘Je hebt heel veel aan elkaar’

Meedoen

Daarnaast bieden activiteiten als familieweekenden, fietstochten en BBQ's natuurlijk ook gewoon ontspanning met gelijkgestemden. Wij hebben thuis drie zonen van 16, 18 en 20 jaar, die kinderen zijn perfect gezond, en mijn man heeft ook geen beperkingen buiten dat hij een bril draagt. En je wilt zo graag met hen meedoen hè? Van de zomer hadden we het idee om de jongens voor hun verjaardagen mee te nemen naar een pretpark, maar ik ben niet meegegaan omdat ik opzag tegen dat gedoe met die rolstoel en die protheses... Als je dan een keer iets doet met allemaal mensen die daar ook mee zitten is dat heel fijn. Je denkt op dezelfde manier

en je leeft allemaal in hetzelfde, wat langzamere tempo. Eigenlijk zijn die dagen met lotgenoten mentaal veel lichter te dragen.

Format voor ontwikkelingslanden

We gaan ons als IC2A eerst richten op ontwikkelingslanden. De verschillen met het rijke Westen zijn zo groot... Niemand heeft daar elektronische knieën en de prothesekokers zijn vaak oude kokers uit West-Europa en dan moet je maar kijken of dat een beetje past. Daar zijn amputatieverenigingen dus extra belangrijk. Er bestaan al verschillende standaarddocumenten over hoe je zo'n vereniging opzet, hoe je vrijwilligers opleidt en hoe je mensen met een amputatie of reductiedefect kunt bereiken.

Hannelore Vens nieuwe voorzitter IC2A

*'Ons doel is dat nog
meer mensen kunnen
leren van elkaar'*

35

Voor al het Amputee College in Amerika heeft al heel veel gemaakt. Met die documenten gaan we nu een standaard format maken, dat is onze eerste opdracht.

Bestaande verenigingen uitbreiden

Ik merk dat ik alleen al in België mensen ontmoet die al twintig of dertig jaar een amputatie hebben en niet weten dat er zo'n vereniging bestaat. Dat moet toch even bekend zijn als de voetbalclub om de hoek... We willen ons dus ook inzetten om dit te verbeteren. Dat doen we door te zorgen dat al die verenigingen kunnen leren van elkaar door uit te wisselen wat goed werkt. Wij verzamelen alle info en geven die vervolgens door.

Connecties maken op OTWorld 2026

Samen met KorterMaarKrachtig - Nieske Spears van KMK zit ook in het bestuur van IC2A - staan we van 19 tot 22 mei 2026 op de beurs OTWorld 2026 in Leipzig. Daar komt alles samen: prothese-dragers, prothesemakers, chirurgen, cover- en voetendesigners en nog veel meer. Daar hopen we veel nieuwe connecties te maken, vooral met bedrijven uit andere landen. Want via hen kunnen we hun klanten bereiken en zo bestaande amputatie-verenigingen uitbreiden en nieuwe opzetten. Alles met één doel: dat nog meer mensen kunnen leren van elkaar.'

Nu al connecten? Neem contact op met Hannelore via hannelorevens@gmail.com. En kijk ook eens op IC2A.eu.

Lees Hannelores eigen verhaal op pagina 20.

ROSANNE FABER

Hoe reageren mensen op de manier waarop u loopt?

Paula van Genugten draagt een bovenbeenprothese. Het valt haar op dat ze steeds vaker vragen en opmerkingen krijgt over hoe ze loopt. En daar zit ze niet altijd op te wachten...

Dit bracht haar op een idee en daar heeft ze de hulp van andere beenprothesedragers bij nodig.

Paula: 'Als drager van een bovenbeenprothese prijs ik mij vaak gelukkig met wat ik kan en met de techniek die me daarbij helpt. Ik laat me niet definiëren als gehandicapte, hoewel ik wel een handicap heb. Ik wandel, fiets, zwem, fitness, werk, alles om mezelf in conditie te houden en dicht bij het leven te blijven zoals mensen met twee benen dat leven. Mensen in mijn directe omgeving weten dit en laten mij doen wat ik kan en bieden hulp als ik erom vraag. Daardoor voel ik me volwaardig.

Opmerkingen

Wat mij de afgelopen jaren is opgevallen - en de laatste tijd steeds meer - is dat ik zoveel vragen en opmerkingen krijg over mijn manier van lopen. Soms uit belangstelling, soms neigt die belangstelling naar nieuwsgierigheid en regelmatig ervaar ik het als confronterend.

Een voorbeeld, misschien herken je je hierin: op de markt liep ik na een kort gesprekje met een vrouw naar mijn fiets.

Zij vraagt verbaasd: "Kun jij FIETSEN? Hoe dan? Wat hebben ze met je fiets gedaan om dat te kunnen?" Mijn antwoord had kunnen zijn: helemaal niks, maar ik ben elke dag zoveel mogelijk in beweging om dit te kunnen. Maar ik was te verbaasd om te reageren...

Bundelen

Met mensen om mij heen die ook een wat opvallend loop-patroon hebben, ben ik hierover in gesprek gegaan. Naast dat we erom gelachen hebben, hebben we ons ook verbaasd over wat mensen zoal ongefilterd uitspreken. Om die reden wil ik opmerkingen bundelen en hier een verhaal van maken. Zo'n bundel kan steunend zijn voor mensen die hiermee te maken hebben en kan ook de ogen openen van mensen die zomaar klakkeloos hun gedachten ventileren. Wat mij betreft wordt het een verhaal waarin we niet de zielige gehandicapte zijn, maar de krachtige mens die opkomt voor zijn

of haar eigenwaarde, en vooral met gevoel voor humor.

Aanbieden

Als we tot een mooie verzameling komen van anekdotes en andere uitspraken en reacties dan lijkt het mij een leuk idee om het boekje bijvoorbeeld aan revalidatiecentra aan te bieden. Ook sprak ik een docente die erg enthousiast reageerde en dacht dat zo'n verhaal bruikbaar kan zijn op scholen voor leer-lingen of studenten die zich op een bepaald gebied anders voelen dan anderen.

Als je mee wilt denken, dan zie ik graag je persoonlijk berichtje met je ervaringen, suggesties of vragen tegemoet via mijn e-mailadres paulavangenugten@icloud.com.'

PAULA VAN GENUGTEN

DEEL UW VERHAAL!

'We hebben ons ook verbaasd over wat mensen zoal ongefilterd uitspreken'

Van nieuwe resultaten tot de Nederlandse Prothesedagen

Het jaar is bijna voorbij, maar u hebt nog iets van ons tegood! In de vorige 'Kort&Krachtig!' beloofden we de resultaten van de studenten-opdrachten die vorig schooljaar zijn verzameld met u te delen. Dat doen we in dit nummer graag. Daarnaast lichtten we toen al een tipje van de sluier op over een groot evenement dat we aan het organiseren zijn. Ook daar vertellen we u meer over.

Nieuwe duurzame koker voor onderbeenprothesen

Door veranderingen van de stomp hebben onderbeenprothesegebruikers vaak al binnen één tot drie jaar weer een

nieuwe koker nodig. Dat zorgt voor ongemak en geeft ook veel afval. Een student biomedical engineering heeft daarom een innovatieve koker bedacht.

Het ontwerp bestaat uit twee lagen, met ventilatiegaten voor extra comfort en minder materiaalgebruik. De binnenste laag is gemaakt van plastic dat de vorm onthoudt. Door lichaamswarmte wordt het zacht en vormt het zich naar het been. Als het afkoelt, krijgt het de vorm terug die het in het begin ook had. Zo kan de koker zich aanpassen aan het been en opnieuw gebruikt worden. Maar deze laag is niet sterk genoeg om het been te beschermen. Daarom is er een buitenlaag van nylon met koolstofvezel. Die is sterk en gaat lang mee, maar is niet comfortabel genoeg als deze als enige laag gebruikt zou worden. Samen zorgen de twee lagen ervoor dat de koker prettig zit en stevig is. Voorlopig is het nog een eerste ontwerp. De ProtheseAcademie onderzoekt of het haalbaar is om dit idee door te zetten.

De Nederlandse Prothesedagen in Aviodrome

Een van de doelen van de ProtheseAcademie is het versterken van de samenwerking binnen het werkveld en

daarmee het verbeteren van de prothesezorg. Op 27 en 28 maart 2026 organiseren we daarom de Nederlandse Prothesedagen. Dit doen we samen met KorterMaarKrachtig, ISPO NL (landelijke vereniging voor professionals werkzaam in de prothesiologie en orthesiologie) en de werkgroepen amputatie en prothesiologie van de revalidatieartsen.

Ons doel is om prothesegebruikers en professionals tijdens dit evenement op een laagdrempelige manier met elkaar in contact te brengen. De twee dagen zullen gevuld worden met interactieve workshops, presentaties over de nieuwste ontwikkelingen in de prothesiologie en parallelsessies over actuele thema's binnen het vakgebied. De vrijdag zal zich vooral richten op de zorgprofessional, maar prothesegebruikers zijn ook van harte welkom. De zaterdag is meer gericht op de prothesegebruiker. Op zaterdagmiddag is er bovendien gelegenheid voor iedereen die dat wil om het Aviodrome te bezoeken. Via de social media van de ProtheseAcademie en KorterMaarKrachtig houden we u op de hoogte van het programma.

Dit zijn natuurlijk niet onze enige updates. Al onze resultaten en ons nieuws vindt u terug op de website www.protheseacademie.nl. Wilt u niets missen? Volg ons op social media of meld u aan voor onze nieuwsbrief via onze website.

Hebt u een vraag waarvoor u graag een antwoord of oplossing wilt? Stuur deze naar ons via onze vraag- en antwoordbank op onze website. Wilt u meehelpen om de prothesezorg te verbeteren? Meld u dan aan voor ons gebruikerspanel of test- en adviesteam (ook via de site).

De zelf aanpassende prothesekoker

Binnenste laag van plastic dat vorm onthoudt

Ventilatiegaten

Buitenste laag van nylon met koolstofvezel

Het eindontwerp van de nieuwe duurzame onderbeenkoker

NAMENS DE PROTHESEACADEMIE
VERENA SCHUURMANS, PROJECTCOÖRDINATOR

Roessingh
Revalidatie Techniek

“Dankzij RRT kan ik weer overal aan meedoen!”

Sterre
Klant van RRT

Telefoon 088 999 0 777 | info@rrt.nl | www.rrt.nl

Roessingh Revalidatie Techniek is erkend producent en leverancier van orthopedische hulpmiddelen en revalidatie-artikelen.

RRT Hoofdvestiging
Roessinghsbleekweg 167
7522 AH Enschede
Telefoon 088 999 0 777

38

Lid worden?

KorterMaarKrachtig is de landelijke vereniging van, voor en door mensen die een amputatie hebben ondergaan of geboren zijn met een kort been of een korte arm. KorterMaarKrachtig wil het onderlinge contact tussen de leden versterken en organiseert allerlei activiteiten. Ook geeft de vereniging informatie over alle onderwerpen waar mensen mee te maken krijgen als zij een amputatie hebben ondergaan en/of een prothese gebruiken. Daarnaast behartigt de vereniging de belangen van de leden bij verzekeraars, behandelaars en de overheid.

Contributie!

Het lidmaatschap voor volwassenen en ouders kost € 35,- per jaar. (zie ook pagina 8). *Het lidmaatschap van een patiëntenvereniging wordt door een aantal zorgverzekeraars vergoed als u een aanvullende verzekering hebt afgesloten. Vraag ernaar bij uw zorgverzekeraar.*

Aanmelding lidmaatschap!

Op de homepage van www.kortermaarkrchtig.com staat een knop waarmee u zich kunt aanmelden als lid van KMK.

Donateur worden!

Draagt u de vereniging KorterMaarKrachtig en haar doelstellingen een warm hart toe, dan kunt u ons steunen. Voor € 35,- per jaar bent u al donateur van KorterMaarKrachtig. Hiervoor ontvangt u vier keer per jaar ons magazine en bent u van harte welkom op de door de vereniging georganiseerde activiteiten.

Uw bijdrage komt geheel ten goede aan al het fantastische werk dat onze vrijwilligers leveren. Uw bijdrage maakt het verschil!

Aanmelden als donateur is mogelijk via de website van de vereniging (www.kortermaarkrchtig.com) of u stuurt een e-mail met al uw gegevens naar: leden@kortermaarkrchtig.com

Colofon

‘Kort&Krachtig!’ is het kwartaalmagazine van de vereniging KorterMaarKrachtig. Het magazine verschijnt viermaal per jaar en is gratis voor leden en donateurs.

Hoofredactie: Harry Dietz, redactie@kortermaarkrchtig.com

Redacteuren: Christiaan Bruil, Rosanne Faber, Hannah Kakkar, Caroline van den Kommer, Annelies van Lonkhuyzen

Columnisten: Veronique Gorter, Caroline van den Kommer, Ruud Leijndekkers, Hanneke Mooij, Corry van der Sluis

Vormgeving: John de Vries, Vriedesign

Druk: Grafisch Bedrijf Vanderperk Groep BV, Groot-Amers

Medewerkers aan dit nummer: Robin Atallah, Pierluigi Bomberg, Jan Paul Frölke, Paula van Genugten, Marian Goutziers, India Hoekman, Noor van Lingen, Miriam Ossel, Verena Schuurmans, Tjaard Sijpkens, Rob Smit Duijzentkunst

Foto cover en ‘Interview!’: Wilco van Dijen

Aanleveren kopij: de volgende uitgave van ‘Kort&Krachtig!’ verschijnt rond 20 maart 2026. Kopij kan tot 4 januari 2026 worden aangeleverd bij redactie@kortermaarkrchtig.com

Adverteren: vragen over mogelijkheden en tarieven kunt u sturen naar: redactie@kortermaarkrchtig.com

Wilt u ook het magazine ‘Kort&Krachtig!’ ontvangen?

Stuur een e-mail naar: secretariaat@kortermaarkrchtig.com.

VOOR ELKAAR!

KorterMaarKrachtig

“Onze beweegtrainer helpt u op weg met een blade!

Huur een sportblade

Tennissen, hardlopen, korfballen of een andere sport met uw beenprothese? Probeer eens een blade en ontdek uw mogelijkheden! Wij helpen u er graag bij.

De Hoogstraat
Orthopedietechniek

*Wij zijn pas tevreden als
jij je bewegingsdoel
hebt bereikt.*

Orthesen

Prothesen

Compressiezorg

